

**ДЖЕК СЛЕЙД
ЛАСИТЪР СПИРА
ПОХИТИТЕЛЯ НА ЖЕНИ**

Част 12 от „Ласитър“

Превод от немски: Ваня Пенева, 1993

chitanka.info

1.

Последните изстрели бяха заглъхнали и за няколко минути в малката долина, край потока с дървена хижа, над която се издигаха огромни дървета, се възцари тишина. Хамбарът, в който бяха складирани кожи, инструменти и сено за зимата, беше обхванат от пламъци. Към синьото небе се издигаха гъсти облаци дим.

На няколко стъпки пред блокхауса беше застанал широкоплещест мъж с посивяла брада и овехтели дрехи от дивечова кожа, общити с ресни. Той знаеше, че е загубил, но по ъгловатото му лице нямаше и следа от примирение.

Точно обратното. Обрулените му от вятъра черти изразяваха диво упорство. Този човек беше Андрю Кейн — трапер и ловец на диви коне.

Той мрачно се вгледа в тримата мъже, които тъкмо излязоха на открито от сянката на многобройните елхи и върби, обграждащи двора на малкия имот откъм реката.

Тримата се ухилиха с дяволско задоволство.

— Можеше да си спестиш цялата тупурдия, Кейн — заговори мъжът, който явно беше шеф на бандата. — Направи грешка, че се опита да се отбраняваш и стреля по нас. Смъртоносна грешка, защото уби един от приятелите ми. Сега добрият Бърт лежи под дърветата край потока и никога няма да се изправи на крака. Това е непростимо. Не биваше да се горещиш толкова, Андрю Кейн.

Обзет от дива ярост, брадатият трапер стисна юмруци.

— Вървете по дяволите, мръсници такива! — изкреця той. — Нападناхте ме и запалихте хамбара. Щяхте да опожарите и къщата над главата ми, ако не се бях предал. Но условието беше, че ще ме пуснете да си отида свободно. Няма ли да удържите думата си?

В гласа му прозвуча страх и очакване. После хвърли бърз поглед през рамо назад към блокхауса, където зад отворите на прозорците без стъкла се виждаха две бледи лица.

Женски лица, белязани от панически ужас. Майка и дъщеря. Майката беше с посивели коси, със следи от труден, изпълнен с лишения живот по меките черти. Дъщерята все още излъчваше младежка свежест.

Тримата бандити също се загледаха към къщата. В очите им святкаше дива похот.

Траперът прозря намерението им. Имаше опит в това отношение. Внезапно разбра, че за него и семейството му няма да има пощада. Можеше да ги спаси само някое чудо.

— Кой сте вие изобщо? — извика той. — Вземете си проклетото злато и ни оставете на мира. На нас злато не ни трябва. Вземете го и ни оставете живи.

Думите му бяха последен, отчаян опит за спасение. Андрю Кейн, трапер и ловец на диви коне, се залови за последната тънка сламчица надежда.

Тримата бандити се изсмяха грубо.

— Да, ще си вземем златото — отговори мършавият главатар, чието бледо лице приличаше на череп, обвит с кожа. — Всеки ще получи онова, което заслужава. Каза, че искаш мир, Кейн. Ще го получиш. За вечни времена, омбре.

Той измъкна револвера си, тежък „Ремингтън Арми“. Вдигна бавно оръжието и насочи дулото в гърдите на Андрю Кейн.

Откъм блокхауса се чува писъците на двете жени.

— За бога! Недейте! Не...

Вратата на къщата се разтвори с трясък. Барбара Кейн се втурна навън. В изхабените си от работа ръце стискаше „Спенсър Райфъл“ и даде с него предупредителен изстрел във въздуха.

Тя наистина вярваше, че по този начин ще успее да отклони тримата типове от жестоките им намерения. Изобщо не познаваше манталитета на изпечени негодници като тях.

Едва успя да стреля, когато проехтя армейският револвер на бандитския главатар.

В трясъка на гърмежа се примеси пронизителният писък на улучената жена.

В този момент Андрю Кейн диво изкрещя и се хвърли напред.

— Върви в ада, копеле проклето! — изрева той. — Ще си платиш за това!

Революерът на мършавия бандит изгърмя повторно.

Андрю Кейн спря наред двора, сякаш се беше блъснал в невидима стена. Протегна ръце напред, търсейки опора, после се олюля назад. По лицето му се изписа израз на силна болка, учудване и безгранично отчаяние. Накрая бавно падна на колене, обърна се настрани и се строполи до жена си на горещата земя.

С последни сили брадатият мъж вдигна още веднъж глава и погледна в лицето на жена си, която също се взираше в него с разширени от болка очи.

Двамата само се гледаха. За последен път. Умряха в една и съща минута.

Ридания прорязаха тишината. От блокхауса изтича стройна девойка в проста синя ленена рокля. Беше Джоузефин Кейн, дъщеря на убитите.

Като в транс момичето коленичи пред мъртвите. Вече не плачеше. Лицето му се беше превърнало в каменна маска.

Тримата бандити се взираха с разкривени лица в младата жена. Главатарят им отново зареди револвера си.

— Това трябваше да стане — изръмжа той, сякаш изпитваше вътрешна необходимост да се оправдае. — Нямахте друга възможност. Сега ще измъкнем парите, а после изчезваме с момичето.

— Искаш да я вземеш с нас ли, Джейсън?

Мъжът, който зададе този въпрос, беше наполовина апач, сгърбен тип, с блестяща кавалерийска сабя на обшития със сребро колан. Стигащата почти до раменете му коса беше вързана с кървавочервена лента през челото.

Джейсън го изгледа недоволно.

— Това си е моя работа, Фис. Аз съм шефът тук, нали?

В студения му глас прозвуча неприкрита заплаха. Мелезът равнодушно сви рамене. Знаеше, че е безсмислено да се впуска в каквато и да било дискусия с Джейсън О'Лийри. И без това щеше да загуби.

— Просто попитах — каза той. — Ти ще го обясниш на брат си.

Джейсън О'Лийри се усмихна доволно.

— Мак няма да има нищо против — каза той. — Освен това момичето си е за мен. За известно време ще прави живота ми приятен. Някой ден сигурно ще я продам. Защото иначе може да ни създаде

доста затруднения. Вървете в къщата да потърсите златото. Време е да изчезваме оттук. Хайде, побързайте!

Двамата се раздвижиха, но още преди да са направили първата крачка, трепнаха от уплаха.

В същия миг вдигнаха пушките си и нададоха остри предупредителни викове.

Бяха опитни, закалени в битките бандити. Не за пръв път се изправяха срещу внезапно появил се неприятел. Бяха се научили в подобни ситуации да атакуват светкавично, без да оставят на противника си възможност дори да се замисли.

Между дърветата изникна мъжка фигура. Човекът беше сам. Едър мъж, облечен като заможен мексиканец. Сомбреро с плоско дъно и широка периферия засенчваше необикновеното му лице.

Държеше на хълбока си готов за стрелба „Уинчестър“. Очевидно възнамеряваше да каже нещо, но бандитите не го оставиха да го стори. А той явно не смяташе, че ще го нападнат така яростно.

Стоеше там като голяма жива мишена, която в следващите секунди щеше да бъде надупчена от безброй куршуми. Изглеждаше, че с него е свършено.

Проехтяха гърмежи. От дулата на револверите изскочиха пламъчета. Джейсън О'Лийри светкавично се обърна и даде два изстрела с тежкия си револвер.

Сякаш адът се беше разтворил за една или две секунди. Но всичко свърши така внезапно, както и беше започнало.

Големият мъж в черен мексикански костюм светкавично се беше проснал по корем. Сега бавно се изправи и с невъзмутимо спокойствие нахлупи сомбрерото на главата си.

На дъното на шапката му личаха две дупки от куршуми, но чужденецът въобще не им обърна внимание.

Той се насочи към тримата бандити. Двама от тях се търкаляха, стенойки, с разкривени от болка лица, по горещата земя.

Главатарят им Джейсън О'Лийри лежеше по лице без да помръдва.

Момичето все още беше коленичило край мъртвите си родители. Сякаш въобще не беше чуло стрелбата.

Големият мъж се приближи до ранените и взе оръжията им.

— Кърли Брийкър и Фис Конрой — проговори той. — Явно са сторили грешка, като са ви пуснали предсрочно от затвора. Този път обаче няма да се отървете от бесилката.

Конрой и Брийкър го изгледаха с почуда.

— Кой си ти, човече? Откъде ни познаваш? — изпъшка Кърли Брийкър. — Не си спомням да съм те срещал някога.

— Разбира се, че го познаваме! — извика дрезгаво мелезът. — Я погледни под шапката му, Кърли! Това е Ласитър! Нима не си спомняш тоя проклет дявол? Без него мексиканските ландрони непременно щяха да ни обесят. Хей, Ласитър, ако те бяхме познали навреме, нямаше да се нахвърлим срещу теб като подивели. О, проклятие, защо се получи така! Смятам, че ще се разберем по някакъв начин. Не бива да ни пращаш на бесилката, приятел!

Нито един мускул не трепна по лицето на Ласитър.

— Все пак мисля да го сторя — отговори той.

Мелезът широко се ухили. Бързо беше забравил болките си.

— Шегаджия си ти, Ласитър! — извика той. — В крайна сметка и ти си като нас. Отхвърлен от обществото, каквито сме и ние. Затова няма да ни пратиш на бесилката. Освен това ние нямаме нищо общо със смъртта на ония двамата. Джейсън О'Лийри ги застреля.

— Това ще реши съдът — отговори безцеремонно Ласитър. — Не е моя работа.

Мелезът продължаваше да се хили.

— Мен не можеш да ме уплашиш! — изръмжа той. — Да не би да искаш да ни предадеш на някой шериф? Май ще си имаш доста неприятности. Готов съм да се обзаложа, че ще те бутнат в затвора заедно с нас. По скоро теб те чака бесилка, а не Кърли и мен.

Ласитър хвърли надалеч оръжията на двамата бандити, за да не могат да ги стигнат, и zakрачи към коленичилото момиче.

То стоеше все така, забравило всичко наоколо, впило очи в мъртвите си родители.

Големият мъж се приведе към нея.

— Джоузефин! — каза тихо, но много настойчиво той. — Погледни ме! Аз съм, Ласитър!

Тя бавно вдигна глава. Погледна го като човек, който току-що се е събудил от лош сън.

— Ласитър! — прошепна тя. — Наистина ли си ти?

После от гърлото ѝ се изтръгна задавен вик. Младата жена бавно се наклони настрани и лицето ѝ побеля.

В последния момент, преди да падне, той успя да я хване. Взе я на ръце и я отнесе в блокхауса.

В уютно обзаведената дневна все още се носеше мирис на барут. По стените и мебелите личаха множество дупки от куршуми.

По дъските бяха разпръснати натрошени глинени съдове.

Ласитър положи изпадналата в безсъзнание девойка върху покритата с мечи кожи кушетка, изработена, както всички останали мебели, от Андрю Кейн.

Той често беше гостувал в тази долина. Траперът беше един от най-добрите му приятели още през онези страшни години, когато Ласитър беше преследван и гонен. В дома на Андрю Кейн Ласитър винаги се чувствуваше добре. Хора като този закален от живота в пустинята мъж бяха солта на земята. А ето че сега беше мъртъв, брутално убит от банда негодници, за които човешкият живот значеше толкова малко, колкото и този на мухата.

С опитния си поглед Ласитър разбра, че Джоузефин ще бъде в безсъзнание още известно време. Така той щеше да има възможност да се погрижи за ранените бандити и да подготви погребението на двамата мъртви. Може би ще успее да спаси на момичето ужасната гледка.

Мелезът и Кърли Брийкър го посрещнаха с мрачни погледи. Лицата им още повече потъмняха, когато Ласитър извади два чифта белезници и заключи ръцете им като в стоманени клещи.

Най-после бандитите разбраха, че думите му не са били празни заплахи. Този човек наистина имаше намерение да ги предаде на съда.

— Ти полудя ли? — изфуча мелезът. — Държиш се, сякаш си някой проклет шериф със значка на гърдите!

Всъщност Ласитър беше точно такъв, но много малко хора бяха посветени в неговата тайна.

— Ласитър! — извика мелезът, когато големият мъж се обърна да си върви. — Поне ме изслушай, амиго! Ние трябва да се съюзим! Ще образуваме първокласен екип! Можеш да вземеш колкото си искаш от златото на трапера. Момичето също го оставяме на теб. Помисли добре! Никога няма да получиш подобно предложение.

Като забеляза, че той изобщо не реагира, бандитът замлъкна.

Ласитър се зае с убитите. Андрю и Барбара трябваше да бъдат погребани достойно.

После, разбира се, щеше да погребее и техния убиец Джейсън О'Лийри, както и мъжа, когото намери край потока, когато се приближи до малката ферма.

Мрачни мисли го измъчваха, докато копаеше гроба под група върби. Тук Андрю и Барбара Кейн щяха да намерят вечен покой...

Ласитър беше тръгнал на път с определена задача. Трябваше да залови престъпник, чиито следи го бяха довели тук, в граничната област между Невада и Аризона. Ласитър беше стигнал на кон до тези планини и беше решил да се отбие у приятелите си. Искаше да ги изненада — а ето какво завари.

Сега най-важното беше да се погрижи за Джоузефин Кейн. Освен това трябваше да пъкне в затвора ранените бандити.

Къде беше най-добре да ги заведе? Сети се за Кързън Сити. Дотам сигурно не беше много далеч. Тази област беше територия на индианците уешо. Намираще се някъде на брега на Уокър Крийк. Ако тръгне по стария път през прохода на запад, ще мине през Вирджиния Сити — скандално известния със своите златни и сребърни мини град в щата Невада.

А още по-на север беше и градът, който беше истинската цел на Ласитър. Някъде в околностите му се намираще човекът, когото трябваше да залови. Така поне предполагаша работодателите му от Вашингтон. Явно престъпникът беше извънредно важен за тях, иначе нямаше да положат толкова усилия за задържането му.

Бяха го предупредили да бъде изключително дискретен и да бърза колкото се може повече. И най-малката грешка щеше да има опасни последствия за Съединените щати. Ласитър узна всичко това от едно писмо, което според нарежданията беше унищожил веднага след прочитането.

Но ето, че на пътя му се изпречи историята със семейство Кейн.

Ласитър беше убеден, че е задължен на мъртвия си приятел също толкова много, колкото и на господата от Вашингтон. Затова първо щеше да се заеме с дъщерята на Андрю Кейн.

По дяволите всички останали задачи! Те можеха да почакаат. Трябваше да се погрижи за Джоузефин Кейн.

Докато разсъждаваше така, Ласитър изобщо не предполагаше, че е попаднал в същинско стършелово гнездо. Той не знаеше, че скоро ще бъде обкръжен от много повече врагове, отколкото би могъл да си представи. Защото нямаше и понятие кой е мършавият бандитски бос, когото беше убил преди минути.

Лошо се развиваха нещата около Ласитър. Вече беше направил първата крачка през прага на врата към ада...

2.

Вавуска Юнкцион беше една от станциите за пощенски коли по големия път от юг на север. Там имаше и малко поселище, в центъра на което се издигаха сградите на Уелс Фарго.

Беше късна вечер, когато Ласитър влезе в поселището с момичето и двамата ранени и оковани бандити.

От няколко малки прозорци проникваше бледа светлина. Повечето от хората, които живееха тук, вече си бяха легнали. Нищо чудно, защото приближаваше полунощ.

Ласитър дръпна юздите на сивия си кон. Момичето спря до него, а конете на вързаните бандити спряха от само себе си зад тях.

Полумесецът хвърляше мътна светлина над равната местност. Ласитър приближи циферблата на златния си джобен часовник към очите си.

— Скоро ще удари дванайсет — промърмори той. — Тая работа не ми харесва.

— Какво има? — попита Джоузефин Кейн. — За нещо определено ли мислиш?

Той кимна и обърна глава назад към двамата бандити, които седяха на седлата с едва прикривано напрежение. Мелезът Фис Конрой хитро се подхилваше. Приличаше на голяма хищна птица, надушила плячка.

Приятелят му Кърли Брийкър се стараеше да изглежда равнодушен, но Ласитър не се оставяше да бъде измамен толкова лесно.

Големият мъж се питаше какво да предприеме сега. Първоначалното му подозрение, че в поселището нещо не е наред, все повече се превръщаше в увереност.

Наближаваше полунощ, а на двора пред станцията стояха две големи транзитни коли. Вероятно едната беше дошла от юг, а другата от север. Малко по-нататък до навеса бяха разположени пет тежко натоварени каруци, чиито водачи ношуваха в станцията.

Два дилижанса с пасажерите им, освен това водачите и придружителите на товарния керван. Грубо пресметнато — бяха около тридесет души, които след дългото пътуване през деня търсеха разтуха преди лягане, което беше възможно единствено в салона на станцията. Ако ти върви, може да се запознаеш с някоя красива лейди, а с малко повече късмет е възможно да се стигне и до нещо повече от безгрижен разговор и няколко питиета пред очите на цялата компания.

Ласитър имаше опит в подобни неща. По тези места нямаше почти нищо, което би могло да го изненада.

Затова сега беше изпълнен с дълбоко недоверие. Каква беше тази проклета тишина там долу! И само тук-там оскъдни светлилки зад малките прозорчета. А и тази станция, в която сякаш всички бяха измрели.

Тук нещо не беше наред!

— Какво има, Ласитър? — попита отново Джоузефин. — Няма ли да продължим? Колкото по-рано се отървем от тези бандити, толкова по-добре за нас. Да вървим!

Той отново хвърли поглед назад. Хитро присвитите очи на двамата обесници говореха неща, различни по съдържание, но водещи до едно и също заключение. Затова поклати глава в отговор на въпроса на Джоузефин и слезе от коня си.

Двамата негодници внезапно станаха сериозни. Ласитър вдигна глава към тях и се усмихна.

— Май много се зарадвахте, копелета! — изръмжа той. — Нима повярвахте, че не познавам евтините ви трикове? Слабоумници!

Той отиде при конете им и отхлаби въжетата, с които краката на негодниците бяха свързани под седлата.

Фис Конрой се опита да го ритне в лицето веднага щом се освободи. Ласитър избягна нападението чрез светкавично завъртане на главата си. Мелезът беше вложил толкова ярост в ритника си, че загуби равновесие върху подплашения кон и се строполи настрана. Приземи се доста болезнено на твърдата земя, но викът му заглъхна в гърлото.

Фис Конрой беше от ония мъже, които умееха да побеждават болките с желязна самодисциплина. Беше дивак, жесток и подъл, но имаше гордост, и това му спечели уважението на Ласитър. „Може би този индианец притежава и други положителни качества — помисли той — и аз бих могъл да ги използвам.“

Но Ласитър побърза да отхвърли внезапно хрумналата му мисъл. Трудно беше да повлияеш на човек като Конрой. Той беше верен на своя шеф. Беше доказал това през цялото време на пленничеството си.

Ласитър се беше опитал да узнае някои неща за него. Преди всичко искаше да научи името на главатаря им, който ги беше подтикнал да нападнат фермата на Андрю Кейн.

Но напразно. Пленените бандити не бяха издали дори името на мъртвия си предводител.

Това беше доказателство, че двамата са част от някаква голяма банда. Тия престъпници сякаш въобще не се безпокояха за живота си. Явно разчитаха на скорошно освобождаване.

Затова Ласитър беше удвоил предпазливостта си. Знаеше, че и най-малката грешка ще му струва главата. Бандата, която върлуваше по тези земи, сигурно притежаваше голяма мощ. Всички трепереха от нея.

Странно защо досега не беше получил никаква информация, че в граничните области между Невада и Калифорния върлуват бандити. Обикновено хората за свързка на Бригада Седем бързо ги информираха за всички по-значителни събития. Този път обаче беше принуден да действа слепешката.

Ласитър помогна на Кърли Брийкър да слезе от коня, накара двамата негодници да седнат с гръб един към друг, завърза ръцете им и пъкна кърпите от вратовете в устата им. На лунната светлина по лицата им ясно пролича колко са разочаровани.

Джоузефин вдигна очи към Ласитър. От лицето ѝ беше изчезнал изразът на апатия, останал от времето, когато напускаха малкото ранчо.

— Какво смяташ да правиш, Ласитър?

Той се усмихна окуражаващо.

— Ще се поогледам наоколо. Не бива да се страхуваш, Джоси.

Тя кимна безмълвно. Беше пренапрегната. Не беше преодоляла последствията от преживения вчера ужас. Страшни картини се изнизваха пред очите ѝ и тя почувствува как я обхваща паника.

Ласитър сложи ръка на тесните ѝ рамене и я привлече към себе си. Задържа я така известно време, опитвайки се да ѝ внуши чувство на уют и сигурност.

— Вземи ме със себе си, Ласитър! — прошепна тя. — Само близо до теб не ме е страх.

Той усети леко вибриране в слабините си. В подобна ситуация му беше просто невъзможно да забрави, че е мъж.

— Ако дойдат другите, аз съм загубена — настоя девойката. — Боя се, Ласитър. Нали ти разказах кои са тия негодници. Забрави ли?

Той нищо не беше забравил. Затова го озадачи фактът, че въпреки настоятелните му молби Джоузефин не му беше разказала нито дума за нападението на бандитите и причините за него.

Но тя беше толкова объркана, след като Ласитър я изтръгна от лапите им. Вероятно с това се обясняваше твърдението ѝ, че му е разправила всичко, което занимаваше мислите ѝ.

— Сигурно съм го забравил — промълви тихо той. — Наистина не мога да си спомня.

— Тогава ще ти го разкажа пак, Ласитър. В Невада се е появил мъжът, когото наричат Похитителя на жени. Сигурно вече си чувал за него.

Той поклати глава.

— Похитител на жени? — промърмори той. — Не си спомням, Джоси.

— Значи не си ме слушал внимателно — прошепна развълнувано тя. — Разбира се, че ти говорих за него. Той е дяволът в човешки образ. А мъжът, когото ти уби, е неговият син. Казваше се Джейсън О'Лийри, но това не е истинското му име. Всъщност може би наистина така се нарича. Никой не знае, Ласитър. Надали някой някога ще успее да разбули тази тайна. Сега престолонаследникът на дявола е мъртъв. Предчувствувам, че новината за смъртта му вече е стигнала до ушите на онова адско изчадие. Вероятно неговата глутница е тръгнала по следите ти, Ласитър. Дебнат теб и мен. И ако попаднем в капана им, очаква ни мъчителна смърт — бавна и страшна.

Ласитър се вслушваше внимателно в думите на момичето. Гласът ѝ трепереше, ръцете ѝ все по-силно се сключваха около врата му, сякаш виждаше в него своята единствена и последна надежда.

— Вземи ме със себе си, Ласитър! — прошепна девойката, изпаднала в паника, когато видя, че той продължава да мълчи. — Ако ме оставиш сама тук, с мене е свършено.

Страхът на момичето беше истински. Разказът ѝ не беше само плод на превъзбудена фантазия.

Явно Похитителя на жени наистина съществуваше. Ласитър се питаше само защо досега не е узнал нищо за него. Вероятно бяха изпратили други хора да следят бандата и не искаха да го занимават с неща извън непосредствената му задача. Той си спомни, че никога досега не беше получавал толкова стриктно и прецизно поръчение от Бригада Седем.

Задачата му беше с най-висша степен на секретност и указанията гласяха, че няма право да се отклонява от изпълнението ѝ. Цялото му внимание трябва да се концентрира върху един-единствен човек, който пребивава в Щатите едва от няколко седмици.

Търсеният от Ласитър мъж беше испанец.

Гранд на Испания, един от най-богатите хора в страната, от която беше избягал.

Всъщност Ласитър не знаеше почти нищо за него, освен името му — Кастило де Тамарит.

Мъжът беше избягал от Испания, където го търсеха за убийство. Твърдеше се, че убил някакъв много влиятелен мъж, човек с изключително значение за Щатите. По мнението на Ласитър това беше истинската причина, поради която правителството искаше този Кастило де Тамарит да бъде намерен колкото се може по-бързо.

Всички тези мисли бегло преминаха през съзнанието му. При това той се вглеждаше в очите на момичето, което беше дъщеря на убития му приятел.

В ума му кънтяха думите ѝ:

— Вземи ме със себе си, Ласитър!

Те бяха казани само преди секунди, но му се струваше, че оттогава е минала цяла вечност.

Той продължаваше да държи момичето в обятията си. Усещаше как в гърдите му отново се надига онова чувство, което го правеше слаб, когато до него имаше красива жена.

„Вземи ме със себе си, Ласитър!“

Дълбоко в себе си той вече беше взел решение.

— Ще те взема, Джоси — промълви той. — Аз...

Тя затвори устните му със своите. Те бяха меки и страстни, а натискът на ръцете ѝ неволно напомни на Ласитър усилията на давеща се жена.

— Благодаря ти! — прошепна тя. — От самото начало бях сигурна, че няма да ме изоставиш в беда.

— Но как стои въпросът с Похитителя на жени? — попита той.

Джоузефин хвърли плах поглед към двамата пленени бандити. Те седяха на земята с наведени глави, но не личеше да са загубили последната си надежда.

— Тия двамата са от неговата банда — заразказва шепнешком тя. Говореше съвсем тихо, боейки се да не я чуят Конрой и Брийкър. — Предводителят ѝ бил страшен човек. За него се разправя, че никога не изоставя в беда хората си. Затова и тия двамата никак не се боят за живота си.

— Похитител на жени — промърмори Ласитър. — Не знаеш ли как се казва?

Тя поклати глава.

— Казват, че никой не знае, освен самият той. Непрекъснато се преоблича и се появява под ново име. Този човек е същински дявол!

Ласитър се усмихна окуражително.

— Не бива да се страхуваш, Джоси.

Вече не се учудваше, че момичето не му разказа още в началото за Похитителя на жени. То беше изпаднало в шок след смъртта на родителите си.

Ласитър хвърли поглед към потъналото в мрак поселище и станцията на Уелс фарго.

— Ще вържем конете — каза той. — После ще отидем там.

Джоузефин кимна, целуна го отново и той отиде да се погрижи за конете. Малко по-късно двамата мълчаливо заслизаха надолу към долината. Бледа лунна светлина огряваше местността. Стърчащите в небето скали и високите дървета приличаха на мълчаливи чудовища от друг, загадъчен свят.

На стотина стъпки от един обикновен блокхаус Ласитър спря. От малкия отвор на прозореца се процеждаше мътна светлина.

— Почакай тук! — прошепна той. — Ще се опитам да узная нещо.

Девојката се опита да бъде смела.

— Не се бави много, Ласитър.

— Ще побързам. Скрый се в храстите и пази тишина. Каквото и да се случи, не бива да губиш самообладание.

— Имай ми доверие — промълви тя.

Скоро Ласитър изчезна в мрака, фигурата му сякаш се разтвори в нощта. Никакъв шум не издаваше, че някъде напред той се промъква към малката къщичка.

Джоузефин втренчи горящи очи в мястото, където беше изчезнал големият мъж. Устните ѝ мълвяха несвързана молитва. Молитва за Ласитър.

3.

Междувременно Ласитър беше стигнал хижата. Явно беше построена наскоро, защото усети свеж мирис на дърво. Дърветата за стабилните ѝ стени са били отсечени едва неотдавна. От дясната страна на къщата беше направена зеленчукова градина, зад която се намираше оградена ливада. Там пасяха или мързеливо лежаха в тревата цяла дузина говеда. В кошарата отляво на къщата той разпозна очертанията на няколко коня, които стояха с наведени глави и от време на време тихо изпръхтяваха.

Ласитър се плъзна към прозореца, през който се процеждаше светлина. Хвърли поглед през стъклото и видя оскъдно мебелирана дневна с чисто изметен дървен под. На саморъчно изработената маса беше поставена газена лампа. В светлия кръг се виждаха съдове за хранене — три чинии, голямо гърне, пълно до половината, парче хляб и три дървени лъжици.

В хижата беше тихо. Никакъв шум не намекваше за човешко присъствие. Ласитър предположи, че хората внезапно е трябвало да излязат. Сигурно нещо ги е изненадало по време на ядене, но нямаше никакви следи да се е водила борба.

Той внимателно се промъкна обратно. Стигна до мястото, където беше оставил Джоси, и внезапно разбра, че е попаднал в капан. Джоси я нямаше, но храстите около него изведнъж оживяха. Твърди стъпки, блестящи дула на пушки, тук и там тих подигравателен смях.

Към гърба на Ласитър се насочиха няколко дула. Той замръзна на мястото си. Нямаше намерение да се отбранява. Знаеше, че в този момент всяка съпротива е безсмислена. Веднага щяха да го пребият.

Здрави юмруци извиха ръцете му на гърба. Железни пръстени се склучиха около китките му. Между тях увисна къса верига, която тихо проскърцваше.

Някакъв мъж пристъпи към него. Беше едър, широкоплещест, с буйна черна брада. Ласитър го познаваше. В тази област срещаше все стари познати. След Фис Конрой и Кърли Брийкър сега пред него се

изправи скандално известният Айрън О'Мейли, познат на целия Запад под името Блек Сам.

— Радвам се да те видя пак, Ласитър — проговори Блек Сам. — Много ми е интересно каква каша си искал да забъркаш този път. Е, какво? Ще си кажеш ли всичко?

Ласитър видя насреца си широко ухиленото му лице. Знаеше, че не може да очаква нищо добро от този човек. Винаги, когато Блек Сам се държеше любезно, приличаше на вулкан, готов да изригне.

Пътищата им се бяха кръстосали преди години някъде край Сонора. Бяха се опознали доста добре. Тогава Ласитър все още не беше член на тайната Бригада Седем.

— Не ми се вярва, че има много за разказване — отговори той. — Познавам те добре, Сам. Ти си от хората, за които никоя тайна не остава скрита. Щом си пъхнеш носа някъде, узнаваш това, което те интересува, много по-бързо от всеки друг. Там ти е силата.

Сам беше видимо поласкан.

— Това е вярно — каза той. — Но и ти си имаш силни страни. Открай време си свикнал да вършиш всичко сам. Това ти е специалитет. Какво си тръгнал да гониш този път?

Преди Ласитър да отговори, се чу тропот от копита. Към групата се приближиха четири коня. На два от тях седяха ранените бандити Фис Конрой и Кърли Брийкър. Вече не бяха вързани. По някакъв начин другарите им бяха успели да ги освободят от белезниците. Това означаваше, че бандитите са изключително добре осведомени, защото тия белезници бяха съвсем нов модел на фирмата „Хъстли Джеремейн“ от Сент Луис. Специално производство, купувано единствено от правителството. Белезниците можеха да се отворят, като се раздвижи по определен начин мъничко стоманено перце, поставено на такова място, че да е невидимо за всяко непосветено око особено ако човек не знае нищо за съществуването му.

Ласитър почувствува, че го побиват студени тръпки. Стана му ясно, че не бива да храни особени надежди. Тия бандити знаеха прекалено много.

Блек Сам приятелски го блъсна с юмрук.

— Какво става, амиго? Няма ли да проговориш най-после? Така ще спестиш приказките пред шефа. Искане ми се да чуя някоя приятна

история от теб, Ласитър. Е, какво? Пак ли си същият магарешки инат както преди няколко години?

Двамата ранени бандити пристъпиха към Ласитър, олюлявайки се.

— Той смяташе да ни предаде на най-близкия шериф — изпуктя Кърли Брийкър. — Вероятно е искал да спечели премия. Този кучи син май е почнал да се изхранва с лов на хора.

Той щеше да се нахвърли върху Ласитър, но Фис Конрой бързо застана между двамата.

— Остави, Кърли! — каза студено мелезът. — Няма смисъл да се държиш като разярен бик. Все пак не бива да забравяме, че Ласитър се отнесе с нас доста почтено. Ако, разбира се, оставим настрана факта, че възнамеряваше да ни прати на бесилката.

Фис Конрой говореше спокойно и овладяно. В очите му нямаше и следа от гняв и омраза.

— Така е, нали, Ласитър? — попита той. — Ти наистина искаше да ни предадеш на шерифа.

Ласитър кимна. Разбираше, че няма смисъл да отрича.

— Да — каза той. — Щях да се опитам да спечеля премия.

— По дяволите! — изруга Блек Сам с трудно потискан гняв. — Как ти даде сърце да го направиш? Така ли се отнася човек със старите си другари?

Ласитър веднага намери подходящ отговор. Блек Сам му го беше подсказал с думите си.

— Бях останал без нито един цент. Напълно съм фалирал — каза той. — Разчитах да получа общо четири хиляди за двамата. Но ти нима вярваш, че щях да изоставя Фис и Кърли на произвола на съдбата, Сам? Как можа да ти хрумне подобна глупост? Разбира се, че щях да го измъкна веднага след като получа награда за главите им.

Той усети, че в сметката му има голяма грешка, но се надяваше никой от тия негодници да не я е забелязал.

За съжаление надеждата му остана напразна.

Първо това пролича по лицето на Блек Сам. Бандитът се ухили още по-широко отпреди, хвърли кос поглед към Конрой Брийкър и изръмжа:

— А как стои въпросът със златото, амигос?

Ласитър усети, че сърцето му изстива.

Трябваше да намери по-добро обяснение. Историята с въображаемия фалит вече не вършеше работа. Блек Сам го беше хванал натясно.

— Добре де — заговори Ласитър още преди Конрой или Брийкър да успеят да кажат нещо. — Май малко нещо ви излъгах. Признавам си, че когато отидох в хижата, мислех само за златото. Не исках да дяля с тия двамата. И по изключение този път смятах да се поставя в малко по-благоприятна светлина пред закона. Разбираш ли това, Сам? Такъв изключителен шанс — а аз трябваше само да посегна, за да имам златото, момичето и да се представя добре пред шерифа. Прекрасен живот се очертаваше, нали?

Сам го измери с недоверчив поглед.

— Ти си заровил златото, така ли? — изръмжа той.

Ласитър кимна.

— Колко беше то? — поиска да узнае Сам. — Искам да чуя истината, Ласитър. Само да те уловя в най-малката лъжа! Тежко ти тогава!

— Според преценката ми около сто хиляди долара — отговори честно Ласитър. — Вероятно е малко повече. Нямах време да го претегля.

Сам хвърли въпросителен поглед към Кърли и мелеза.

— Вярно ли е?

— Може и да е истина — отговори Конрой. — Не сме виждали златото. Ласитър го изнесе от хижата и го зарови някъде в каньона. По-късно е искал да...

— Стига толкова — махна с ръка Сам и се обърна отново към Ласитър. — Всъщност не вярвах, че можеш да направиш подобно нещо, омбре. Никога не съм смятал, че си такъв негодник.

Ласитър сви рамене. Въпреки че положението, в което се намираше, съвсем не беше за завиждане, той отново се изпълни с упование в бъдещето.

Беше в ръцете на тия негодници, но също така беше скрил в ръкавите си някой и друг коз. У него бяха златните зърна на убития му приятел Андрю Кейн.

Докато бандитите не узнаеха къде е заровено златото, нямаше да го убият. Парите бяха чудесна осигуровка. Най-добрата, която можеше да се очаква.

— Положението ти хич не е добро, Ласитър — каза чернобрадият. — Всъщност нямаше да бъде толкова лошо, ако не беше застрелял точно сина на големия бос. Лошо ти се пише. Остава ти само да се молиш.

Големият мъж мълчеше. Засега нямаше какво да каже.

Някъде от къщите в нощта се разнесе пронизителен вик. Стомахът на Ласитър се сви и той неволно задърпа веригите си.

Писъкът отново проряза нощния мрак. Нямаше съмнение, това беше гласът на Джоузефин.

— Сега тя принадлежи на боса — каза ледено Блек Сам. — А после ще бъде наша, Ласитър. Ти обаче...

Той сви рамене и равнодушно се ухили. После се обърна и заповяда на хората си да отведат пленника долу в станцията.

Вече нямаше съмнение: смъртната присъда над Ласитър беше произнесена отдавна. Той знаеше, че отсега нататък може да го спаси само чудо.

4.

В голямата зала на станцията Уелс Фарго пред очите на Ласитър се разкри потискаща гледка. В дъното на помещението стояха, клечаха или лежаха многобройна група пленници — мъже, жени и деца.

Бандитите бяха взели за заложници всички, които се намираха в станцията. Тук бяха водачите на товарните коли, както и пасажерите и персоналът на двете пощенски коли. Всички са възнамерявали да прекарат нощта на мястото, където се пресичаха двата големи пътя, и вероятно са били нападнати така внезапно, че не са успели да оказат никаква съпротива.

Мъжете стояха прави, с вързани на гърба ръце. Жените и децата се бяха свили до тях на дървения под. По-големите деца бяха още будни. Малките вече спяха в прегръдките на майките си.

Вляво и вдясно покрай стените бяха застанали бандити с готови за стрелба пушки. Залата беше обширна, продълговата, с нисък таван от дървени греди. Няколко лампи хвърляха силна светлина в голямото помещение. Прозорците бяха закрити с одеяла, така че навън не проникваше нито лъч.

Всичко беше така, както си го представяше Ласитър. Малкото поселище и станцията за пощенски коли бяха превзети с почти военна прецизност.

В средата на залата имаше четвърти отвор, под който зееше черна дупка. Оттук по стълба се слизаше в мазето за провизии. Тази дупка беше още от времето на войните с индианците. Направили са подземен склад, за да имат достатъчно запаси в случай на отбрана. Днес капакът към мазето вече не се използваше. Обикновено той беше затворен и отгоре му стоеше голяма кръгла маса, която напълно го закриваше. Ласитър беше узнал тайната от Хорацио Санкара, мексиканския началник на станцията и същевременно кръчмар, който също се намирал между затворниците.

Ласитър вече беше разменил бърз поглед с пълния добродушен мъж с големи мустаци. Хорацио му отговори само с горчиво и

безпомощно свиване на раменете.

Когато големият мъж беше въведен в залата, там настъпи тишина. Той потърси с очи Джоузефин, но не можа да я открие между пленниците.

После отново втренчи поглед в зейналата черна дупка към мазето. Непрекъснато се питаше защо е била отворена отново, след като години наред не е била използвана. От външната страна беше иззидана удобна каменна стълба, по която запасите лесно се пренасяха в избата.

Ласитър стоеше на около пет крачки пред отвора. Сам Блек и другарите му не го изпусаха от очи.

Скоро скърцане и стържене проряза тишината. Ласитър инстинктивно вдигна очи към ниските греди на тавана.

Когато видя желязната верига, закрепена за една от гредите, и въжетото, увиснало на нея, в сърцето му се надигна мрачно предчувствие.

Някога това е било много полезно съоръжение. С помощта на въжетото са спускали тежки товари в мазето или са ги издърпвали нагоре. Днес обаче желязната верига щеше да послужи за съвсем друга цел.

Зад тезгяха се раздвижиха неясни фигури. Четирима мъже бутаха някакъв голям безформен предмет към центъра на помещението, осветено от газените лампи.

Лека-полека Ласитър различи странните очертания на тази грамада. Това беше голяма кръгла маса, която обикновено стоеше върху капака на мазето.

Но не беше само масата.

Върху тежкия плот от дъбово дърво беше поставено високо кресло с мека облегалка за глава, която явно беше собственост на Хорацио Санкара.

При други обстоятелства Ласитър би се изсмял високо на подобна гледка. Но днес той остана съвсем сериозен. В минути като тази не можеше дори да се усмихне.

В креслото седеше мъжка фигура, цялата в черно. На някои места по дрехите проблясваха сребърни украшения.

Плоскодънна мексиканска шапка с широка периферия и сребърна лента покриваше главата на мъжа, а лицето му беше скрито зад черна

маска.

Всъщност не — не всичко беше черно. През изрязаните дупчици блестяха две дяволски горящи очи. На Ласитър се стори, че се е вгледал в очите на дива котка, но скоро разбра, че странната светлина беше предизвикана от отражението на лампите в залата.

Значи това беше той. Тайнственият. Всяващият страх. Човекът, наречен Похитителя на жени, чието истинско име никой не знаеше. Гордо изправен, той седеше на креслото като на трон. Явно си въобравяваше, че наистина се намира на престол.

Нима този човек не разбираше колко е смешен всъщност? Все пак едно нещо трябваше да му се признае: той явно беше от онези, които се стремят да направят на хората около себе си колкото се може по-голямо впечатление. И явно това му се удаваше, поне що се отнася до хората в тази зала.

Атмосферата вътре като че ли стана още по-потискаща. На плота на масата, в краката на маскирания престъпник, се беше свила женска фигура. Очите на момичето бяха зачервени от сълзи, остатъците от дрехите висяха на парцали по стройното ѝ тяло.

Джоузефин! Ето в какъв вид трябваше да я срещне отново! Масата с маскирания главатар и неговата пленница спря на три крачки от отвора на мазето. Човекът с маската властно вдигна ръка и даде някакъв знак. Мъжете зад Ласитър веднага се подчиниха на заповедта. Те сграбчиха окования мъж и вдигнаха ръцете му нагоре. След секунди краят на въжето беше завързан за желязната верига, свързваща белезниците му.

Железният синджир под гредата леко проскърца, когато двамата бандити задърпаха другия край на въжето. То се опъваше все повече и повече, докато Ласитър почти увисна във въздуха. Докосваше пода само с върховете на ботушите си.

— Е, сеньор Ласитър? — попита на испански маскираният с неестествено дълбок глас. — Все още ли се чувствуваш голям и силен?

Големият мъж разкриви лице в усмивка. Възнамеряваше да издържи колкото се може по-дълго и да не показва никакви признаци на слабост.

— Върви по дяволите! — изръмжа той на англо-американски.

— No lo comprendo^[1] — отговори маскираният. Правеше се, че не разбира думите на Ласитър. Искаше да го сметнат за истински

мексиканец. Но големият мъж не се хвана на въдицата му.

Беше готов да се обзаложи, че зад маската не се е скрил мексиканец. Вярно, този тип говореше много добър мексикано-испански, но по някои нюанси Ласитър веднага разбра, че това не е майчиният език на тайнствения бандитски главатар.

Джоси все още седеше свита в краката на човека с маската, с вързани ръце и разкъсана рокля. Главата ѝ беше сведена, раменете ѝ потръпваха, по изцапаните ѝ бузи се стичаха сълзи.

Въпреки тази потресаваща гледка Ласитър успя да потисне гнева и възмущението си.

Нямаше смисъл да изпуска нервите си точно сега. Тия негодници само щяха да се изсмеят.

— Буено^[2] — каза той. — Значи ще говорим испански, щом така предпочиташ. Кой си ти? Защо ме заловиха твоите хора? Смяташ ли ме за свой неприятел?

Маскираният леко кимна.

— Ти ми отне човека, когото най-много обичах на този свят — чу се глухият му глас иззад черната кърпа. — Затова ще умреш хиляда пъти, Ласитър.

Той отново даде знак на хората си. Мъжете на другия край на въжето отново го дръпнаха и краката на Ласитър този път окончателно се отделиха от пода.

Болките в раменните стави ставаха непоносими. Лицето му се разкриви в болезнена гримаса. От челото му в очите се стичаше пот и той здраво стисна зъби, за да не изкрещи от болка.

— Хиляда пъти? — отвърна саркастично Ласитър. — Това е повече, отколкото може да издържи един човек.

Изпод маската прозвуча глух смях.

— Ще видиш, Ласитър...

— Може ли човек да види собствената си смърт? — попита през зъби големият мъж. — Би били истинско чудо, не мислиш ли?

Той вече едва говореше. Натискът върху ребрата му пречеше да диша. Железните пръстени около китките се врязваха в кожата му и кръвта не можеше да циркулира свободно. Ръцете му бяха почти безчувствени. Пред очите му причерня. Сякаш желязна топка заседна на гърлото му. Единствената му мисъл беше, че щеше да става все по-лошо.

Маскираният беше изпълнен с омраза. Жаждата му за отмъщение не познаваше граници.

Ласитър не се съмняваше, че този човек е луд.

— Ти ще преживееш смъртта си във всяка отделна фаза — проговори глухо маскираният. — Имам опит в тези неща. Няколко години живях сред индианци от племето яки. Научиха ме на всичко, което трябва да знае един мъж, за да охлади жаравата на отмъщението. Но преди да те убия, искам да получа златото. То трябваше да принадлежи на сина ми. Сега ще го разделя между хората си и те ще празнуват, докато похарчат и последното златно зрънце. Така ще платиш помена за моя син с парите, които си откраднал, Ласитър. Това ще бъде най-разкошният помен, даван някога в тази страна.

Главата на Ласитър увисна на гърдите. Тялото му беше безчувствено.

През мъглата, забулила очите му, той забеляза, че някой пристъпи към него. Груба ръка посегна и го сграбчи за косата. Главата му беше отметната назад.

— Май му стига засега — каза мъжът, който беше дръпнал главата му. Явно беше много висок, щом успя да го хване за косата, макар че Ласитър висеше на голямо разстояние от пода.

— Ударете му десет удара с камшик, за да дойде на себе си! — заповяда човекът с маската. — После го отведете в хижата, където извърши убийството. Там ще се срещнем отново и ще отпразнуваме голямата фиеста.

Той направи кратка пауза и след малко посочи пленниците в дъното на залата.

— Вземете и чернокосото момиче, което беше в дилижанса от Тонопа. В никакъв случай не я забравяйте! А сега го набийте както трябва. Искам да разбера що за човек е.

Някой се приближи до Ласитър изотзад и разкъса ризата му на парчета.

— Не! — изпищя женски глас. Той позна Джоузефин. — Стига сте го измъчвали!

Бандитите само се изсмяха.

Пленниците гледаха безмълвно със сковани от страх лица.

Ласитър здраво стисна зъби в очакване на първия удар.

Шнурът на камшика изсвистя в притихналата зала. Почти в същия миг Ласитър усети пареща болка.

Маскираният високо броеше на испански.

— Un, dos, tres...

Между всеки две числа той правеше пауза.

Ласитър обаче стискаше зъбите си все по-здраво. От устните му не се изтръгна нито стон. През цялото време си мислеше, че някой ден този маскиран негодник ще падне в ръцете му. Представяше си залавянето му с всички подробности, защото само така можеше да си помогне. Единствено точно определени мисли му помагаха да забрави болките си.

Когато плетеният кожен шнур изплющя за последен път по гърба му, в залата настъпи тишина.

— Тоя май загуби съзнание — промърмори маскираният.

Ласитър отвори очи и се взря в Похитителя на жени. После разтегна устни в ухилена и озъбена гримаса.

Непознатият инстинктивно потрепера от страх. За момент изглеждаше, че ще скочи от креслото си и ще хукне да бяга панически. Но бързо успя да се овладее. Впи очи в лицето на Ласитър, после леко вдигна дясната си ръка. Четиримата мъже около масата вдигнаха креслото на раменете си и го понесоха навън.

На масата остана Джоузефин Кейн — вързана и унижена, отчаяна, загубила всяка надежда.

Дълбокият глас на Блек Сам изгърмя:

— Вземете жената, която се казва Корина! Свалете пленника на земята! Натоварете мулетата с бъчви уиски и вино! Съберете всичкото ядене, необходимо за фиестата ни! След половин час потегляме. Побързайте!

Бандитите се раздвижиха. Ласитър усети, че го свалят на пода, и се опита да се задържи на крака. Шумни гласове изпълваха залата. Млада чернокоса жена беше хваната от двама бандити и изтръгната от групата на пленниците. Един от окованите мъже се хвърли напред. Нападението му можеше да се сравни със сляпата ярост на разярен бик срещу матадора. С вързани на гърба ръце този мъж и без това не можеше да направи кой знае какво.

Но дори и да не беше вързан, той нямаше никакъв шанс срещу безмилостната банда.

— Оставете я на мира! — изкрещя той и Ласитър веднага позна, че това не е мексикано-испански. — Тя е моя...

Тъмнокосият мъж не можа да продължи. Един от бандитите го удари с цевта на пушката си и той се строполи на земята.

— Нищо няма да ви се случи, ако се държите прилично — отекна в залата гласът на Блек Сам. — Ще вземем с нас само Ласитър и двете жени. Останалите скоро ще бъдат освободени.

Постепенно шумът затихна. Бандитите работеха с истинска военна прецизност. Тази дива орда беше също толкова ужасяваща, колкото и маскираният ѝ предводител, наречен Похитителя на жени...

[1] Не разбирам — б.р. ↑

[2] Добре — б.р. ↑

5.

Яздиха през цялата нощ и Ласитър разбра, че тия негодници познават местността по-добре от него. Стигнаха до долината много по-бързо, отколкото го беше направил той предния ден.

Бяха минали повече от два часа след последната почивка по обяд, когато Блек Сам дръпна юздите на черния си кон и спря на един хълм. С неприкрит триумф той изгледа Ласитър отстрани. Чу се тих, подигравателен смях.

— Е, какво ще кажеш сега?

Следобедното слънце огряваше малката долина, потънала в мирна дрямка. Всичко си беше така, както го бяха оставили Ласитър и Джоси.

Единствените нови знаци бяха двата дървени кръста на пресните гробове, които рязко изпъкваха в ярката слънчева светлина. Ласитър беше изкопал два гроба — един за семейство Кейн и другия — за мъртвите бандити.

Той хвърли бърз поглед отстрани към Блек Сам, който седеше на седлото с неподвижно лице. Чернобрадият бандит усети погледа на Ласитър, обърна глава към него и се ухили.

— Сигурно и босът е някъде наблизо — обясни той. — Вероятно ще се появи чак довечера. Такъв му е навикът. Нали вече ти казах. Не иска никой да вижда лицето му. Познават го само неколцина най-верни хора.

Ласитър впи очи в кръста, на който бяха изрязани имената на Андрю и Барбара Кейн. На другия кръст не беше написано нищо. Никой не беше издал името на главатаря си. Такъв беше обичаят при бандитите.

До ушите му отново достигна гордият глас на Блек Сам. Този тип беше толкова убеден в собствената си значимост и във възможностите на хората си, че самодоволството му изглеждаше направо противно.

— Точно оттук те е наблюдавал съгледвачът, когото бях изпратил след момчетата. Той видял всичко и побързал да се върне при нас, за да

ни уведоми. Както виждаш, съобщителната ни система действа безотказно.

Този път Ласитър се усмихна подигравателно.

— Но не и системата ви за сигурност, Сам — проговори презрително той. — Иначе нямаше да се стигне дотук. Сега мъртвият щях да бъда аз, а не някой от вашите хора.

Физиономията на Сам се помрачи и той с неохота кимна.

— Прав си — изръмжа той. — Човекът, когото изпратих, беше отличен разузнавач. Но е страхливец. Е, вече няма да има възможност да се прояви като такъв. Ел Пантеро накара Хучило да легне на дръвника.

Значи разузнавачът се е казвал Хучило. Но Ласитър не можа да разбере останалото.

— Да легне на дръвника? — попита той. — Какво означава това?

Блек Сам направи красноречив жест с ръка, като удари тила си с дясната длан.

— Босът притежава един меч — обясни той. — Смятам, че е още от времето на испанците. Мога да ти гарантирам, че е пролял кръвта на много хора. Впрочем, това е скъпоценно оръжие. Дръжката му е украсена с рубини, смарагди и диаманти. Тия камъни сигурно струват цяло състояние. Острието му е като на бръснач. А като дръвник използваме обикновено прясно отсечено дърво. Босът много държи на това. Някой ден и ти ще коленичиш пред този дръвник.

Ласитър равнодушно сви рамене.

— Може би — промърмори той. — Но дотогава все пак ще мине известно време. Нали вашият маскиран шеф ми обеща цяла поредица от мъчения.

— Да, знам — каза Сам и направи презрителен жест с ръка. — Пак ще си направим истинска фиеста. Понякога босът обича да преувеличава. Такъв си е той. Може би все пак ще размисли. Така ще те довършим по-бързо.

— Много утешително — отговори саркастично Ласитър.

Блек Сам късо се изсмя.

— Няма защо да се преструваш пред мен, компадре. Обзалагам се, че ти въобще не мислиш да се предаваш.

— Сигурен ли си?

— Защото знам, че ти си Ласитър. А този факт говори сам по себе си. Ти си от хората, които никога не се предават, щом у тях има дори искрица живот.

— Ти на мое място би ли действувал другояче, Сам?

— Значи признаваш — изръмжа Сам. — Но ние сме нащрек. Няма да ни се изплъзнеш, докато аз не поискам.

Ласитър наостри уши. В последните думи на негодника прозвучаха доста странни нотки. „Докато аз не поискам...“

Този тип говореше само от свое име, не и от името на своя тайнствен бос, както беше винаги досега. Може би това беше случайност, но Ласитър реши да бъде особено внимателен в това отношение.

— Ти би могъл да решиш сам този въпрос? — попита предпазливо той.

Сам го изгледа дебнешком. Като че ли искаше да каже нещо, но само поклати глава и след малко изръмжа сърдито:

— Ами! Само така си приказвам. Не съм имал никакви задни мисли, компадре! Затова забрави думите ми.

— Ще се постарая — отговори Ласитър. — Но сигурно няма да ми бъде много лесно.

— Продължаваме! — заповяда Сам. — Достатъчно време пропиляхме тук. Фиестата скоро ще започне. Уиски и вино има в изобилие. А жени... — той млъкна за миг и хвърли бърз поглед през рамо към двете жени, които яздеха след тях. — Е, за това ще видим — заключи той.

Ласитър все още не знаеше нищо за чернокосата жена, която маскираният беше отвлякъл от станцията. Досега не беше успял да размени нито дума с нея или с Джоузефин Кейн.

Жената беше средна на ръст, с разрошени черни коси, които падаха на раменете ѝ. Ласитър прецени, че е около пет години по-голяма от Джоузефин.

Ездачите мълчаливо заслизаха надолу към долината. По скалистия склон тропотът от конски копита отекваше ясно, но това се промени, когато навлязоха в мекия тревен килим на долината. Не само ездачите, но и конете сякаш усещаха, че са в рая.

Само Ласитър и двете жени не мислеха така.

Пред тези трима души се разтваряше адът.

Спряха на площадката пред блокхауса. Един от бандитите помогна на Джоузефин и чернокосата жена да слязат от конете и Ласитър видя как двете потрепераха от докосването му. Но премълчаха, защото знаеха, че всяка съпротива е безмислена.

— Отведете ги в къщата! — заповяда Блек Сам. — И завържете Ласитър на оня кръст там! На десния. Тази гледка много ще зарадва шефа.

И той грозно се изсмя. Бандитите сграбчиха Ласитър и жените скоро изчезнаха от очите му. Мъжете го обградиха от всички страни и го отведоха до кръста, издигнат на гроба на двамата бандити, който се намираше на около 150 крачки от блокхауса на малко възвишение под група елхи. Гробът на Кейнови се намираше под стария дъб зад кошарата.

Дали все още имаше някакъв изход? Железните пръстени около китките му и веригата между тях бяха от собствения му багаж и той знаеше, че със собствени сили никога няма да успее да ги отвори. Всъщност механизмът беше доста прост. Трябваше само да се натиснат определени места по стоманените пръстени, после малките пера се разтваряха и белезниците отскачаха една от друга.

Стигнаха до малкия хълм и гроба. Отново се появи Блек Сам. Чернобрадият бандит доволно се ухили.

— Сега ще идеш на кръста, Ласитър! — извика той. — Хайде, побързай! Намислил съм нещо много особено. Босът страшно ще се зарадва, като те види тази вечер.

Беше късен следобед. Слънцето печеше немилостиво, а разраненият гръб на Ласитър все така беше изложен на палеците му лъчи.

Той разбра какво има предвид Сам. Този негодник винаги имаше невероятни хрумвания.

Ласитър отиде зад кръста и се спря. Погледът му се устреми към блокхауса и гроба на Кейнови зад него.

— Пако! — изкрещя Сам. — Заеми се с краката му! Нали знаеш какво да правиш.

— Ей сега, сеньор Сам — обади се един мексиканец с тънки мустачки и врат като на бик. Този тип изглеждаше като средновековен палач. Измъкна изпод пончото си още един чифт белезници и ги размаха във въздуха, за да чуе лекия им звън.

Ласитър нищо не можеше да направи. Трябваше да чака и да щади силите си. Да се опита да избяга така, слепешката — това не беше в стила му.

— На колене! — заповяда Сам.

Ласитър се поколеба. Никога доброволно не беше падал на колене пред когото и да било, дори и в ситуация като тази.

Затова гордо изгледа Сам и се изплю срещу него.

— Върви по дяволите, негоднико!

Сам се ухили предизвикателно.

— Давам ти път!

Той даде знак и Ласитър усети силен удар в колянната става. Простена от болка и загуби равновесие. Политна напред и се удари в кръста, скован от обгорените греди на опожарения хамбар. Дъските бяха черни и грапави.

В този миг цялата му овладяност отиде по дяволите. Гневът избухна като вулкан и заглуши всички останали чувства. Въпреки че беше мъж с хладен разум и внимателно преценяваше обстоятелствата, в този миг забрави всички добри намерения.

Кракът му се стрелна назад като копитото на разярен кон. Високите токове на тексаските ботуши срещнаха тялото на мъжа зад него. Чу се глух стон.

Ласитър мълниеносно се извъртя настрани и вдигна окованите си ръце.

— Кучи синове! — изкрещя диво той. — Вървете по дяволите!

Навсякъде около себе си виждаше разкривени лица. Когато размаха окованите си ръце, веригата между белезниците прозвъня. Като нападащ козел удари с глава лицето на нещастния Пако. Викове прорязаха въздуха. Ужасените бандити плахо се разпръснаха на всички страни.

А Ласитър продължаваше да щурмува стената от въоръжени мъже. Приличаше на мечка сред глутница подивели кучета и за момент изглеждаше, че ще успее да пробие тази жива преграда.

Но надеждата му се оказа измамна.

Стори му се, че е минала цяла вечност, въпреки че битката трая само няколко секунди. После всичко свърши.

Последното, което забеляза в пълно съзнание, беше някакъв черен предмет, който профуча право към челото му.

Сякаш цял товар динамит експлодира в главата на Ласитър и той дори не усети как се строполи на земята.

* * *

Когато съзнанието му се върна, трябваше да мине доста време, преди да осъзнае в какво положение се намира.

Бандитите бяха направили с него точно това, което беше предполагал. Беше завързан на колене зад кръста, точно както искаше Сам. Всъщност коленете му едва-едва докосваха земята, така че Ласитър почти висеше. Под мишниците си усещаше грапавите дъски на овъглените, напречни греди. Ръцете му висяха назад, а веригата между китките му беше спусната зад отвесната част на кръста. Краката му също бяха оковани. Друг железен пръстен беше склучен около шията му.

Той усети това едва когато поиска да вдигне глава, но не можа. Като в мъгла пред очите му се раздвижиха крака в ботуши с блестящи шпори — и сякаш някъде много отдалеч проехтя гласът на Блек Сам:

— Излейте му кофа вода на главата, за да дойде на себе си.

След секунди върху Ласитър се изсипа поток студена вода. Беше като шок за израненото му тяло, но едновременно с това — истинска наслада за душата.

Пред очите му се изпречи брадатото лице на Сам. Бандитът трябваше да се наведе, за да го види Ласитър.

— Е, компадре? — попита цинично Сам. — Все още ли не се умори? Ще разбереш ли най-после, че с теб е свършено?

Ласитър впи очи в брадатия. Бандитът беше прав. В ситуация като тази нищичко не можеше да се направи.

— Защо не говориш? — изръмжа Сам. — Езика ли си глътна? Искам да чуя гласа ти! Давай! Не обичам да чакам.

Ласитър се опита да си поеме въздух. Усети страхотен бодеж в гърдите, сякаш поне половината му ребра бяха счупени.

— Какво искаш да чуеш, копеле проклето? — изстена той.

Блек Сам се изсмя гръмогласно.

— Така ми харесваш — проговори доволно той. — Вече си мислех, че нямаш сили дори да говориш. Много щях да съжалявам за

това. От човек като теб се очаква повече гордост и смелост. А аз се надявам, че достойно ще защитиш славата си. Да не би да искаш след смъртта ти да те запомнят като някакъв проклет слабак!

Ласитър не отговори. Очите му бяха впити в тези на бандита. Погледът му беше много по-красноречив от всякакви думи. Блек Сам отново се изсмя.

— О, много добре знам какво си мислиш сега. Представяш си как ще си отмъстиш, когато успееш да избягаш. Дори мога да те разбера. Затова ще те оставя спокойно да си помечтаеш. Това е единственото, което ти остава...

Ласитър упорито мълчеше. Главата му се отпусна назад и погледът му падна върху пресния гроб, зад който беше коленичил. Помисли си, че скоро и той ще лежи под земята като двамата бандити и семейство Кейн.

— Сега ще те оставя сам, Ласитър — каза Блек Сам. — Има поне четири часа, докато се свечери. Ще имаш време да се разкаеш за всичките си грехове. Довечера ще се видим пак. Желая ти приятно прекарване!

И Ласитър остана сам...

6.

Следобедът премина мъчително бавно. Ласитър усещаше, че потъва в забрава, и с нарастващ ужас осъзнаваше, че вече няма сили да се противи на това бавно плъзгане към вечността. Краят не беше далеч. Можеше почти да го докосне с ръка. Ласитър вече не проклинаше съдбата. Все някога трябваше да се стигне дотук. Човек като него, който непрекъснато се впускаше в опасни начинания, неизбежно щеше да намери смъртта си в някое от тях.

Все по-често губеше съзнание. Когато се свестяваше, болките и горещината ставаха непоносими.

Най-после слънцето залезе зад планините на запад. Последните му лъчи осветиха гроба и привързания на кръста мъж, в когото едва мъждукаше искрица живот. Главата му се отпусна безсилно напред. Рояци мухи налитаха към изранения му гръб. Гърлото му беше пресъхнало, а от гърдите му се изтръгваше предсмъртно хъркане.

Той изобщо не чу приближаващите се стъпки, както и гласа на Блек Сам О'Мейли, който с лека загриженост рече:

— В никакъв случай не бива да го оставим да умре. Босът ще ни избие всичките. Затова се погрижете да остане жив.

Мъжете се заеха да съживят Ласитър. Положиха доста усилия, макар по лицата им ясно да личеше, че го правят с нежелание. Тия мъже бяха прости и праволинейни хора и не разбираха защо трябва да бъде оставен жив този човек, щом смъртта му така и така е решена.

Но тъй като им беше заповядано, те положиха всички усилия да се погрижат за него. Пленникът бавно се издигна от небитието на безсъзнанието. Едновременно със свестяването започна да му се повдига. Имаше чувството, че всеки момент ще повърне. Стомахът му тежеше като оловна топка, а гърлото му беше пристегнато с невидимо въже. Опита се да си поеме дълбоко дъх, но гърдите му бяха стегнати в железен обръч. Поиска да навлажни устните си, но небцето му беше сухо като пясъка на пустинята.

Пазачите изляха отгоре му няколко кофи вода. Парещите рани престанаха да го болят, поне засега, и главата му отново се проясни.

Нечия ръка го хвана за косата и изви главата му назад. Пред очите му застана ухиленото лице на Блек Сам О'Мейли.

— Само без напразни надежди, Ласитър! — изръмжа той. — Още не те е отминала горчивата чаша. Ще отидеш във Вечните ловни полета само когато босът реши.

Междувременно Ласитър беше дошъл на себе си. Умът му работеше ясно и това много го учуди.

— Похитителя на жени — промълви той и гласът му прозвуча доста бодро. — Така го наричат, нали?

— Добре си информиран, Ласитър. Откъде знаеш?

— Джоси ми разказа.

— Джоси?

— Да, дъщерята на приятеля ми Андрю Кейн. Русото момиче, което е в ръцете ви.

Блек Сам се приведе напред. Брадатото лице и горящите му очи се приближиха плътно до главата на Ласитър. Горещият му дъх го удари в лицето.

— Точно така е. Правилно ти е казало момичето. Узна ли защо е дошъл Похитителя?

— Може и да съм узнал, Сам — отговори Ласитър. — Но няма да ти кажа.

О'Мейли гръмогласно се изсмя.

— Ще ми кажеш всичко. Всъщност какво става с теб? Все още ли играеш ролята на силния мъж? Да не би да си решил да се бориш с нашия бос? Ти сигурно си полудял. Вече не съзнаваш какво правиш.

— Може би си прав — прошушна Ласитър. Главата му се отпусна надолу, пред очите му затанцуваха пъстроцветни звезди. После падна мрак.

И последните слънчеви лъчи се скриха зад планинските върхове. Подухна хладен вятър. Долу в блокхауса отекна женски писък. Явно жената беше в голяма беда. Ласитър се вслуша в гласа и разбра, че не беше Джоси. Значи викаше чернокосата жена, за която знаеше само, че се нарича Корина.

— Босът сега сигурно е при жените — промърмори Блек Сам и в гласа му прозвуча неприкрита завист. — Той винаги се появява след

залез слънце. Такъв му е обичаят.

И той се вгледа надолу към къщата. Ласитър вдигна глава.

— Нима това ти харесва, Сам? — попита той. — Редно ли е да измъчваш двама души, които не могат да се защитят?

Много му се искаше да предизвика бандита или поне да го накара да се замисли. Това би могло да бъде първата крачка в тази посока. Но сметката му излезе погрешна.

Забеляза го в същия миг, когато проехтя грозният смях на Сам.

— Ти май все още не знаеш при какви хора си попаднал, Ласитър. Мъжът, наречен Похитителя на жени, е от най-коравосърдечните. С него не можеш да си играеш. Само да го ядосаш и ще те смачка като въшка.

Ласитър с мъка вдигна глава.

— Кой е този човек, Сам? — попита той. — Кълна ти се, че досега не бях чувал за него. Случайно се озовах в тази ферма. Искях да погостувам на стария си приятел Андрю Кейн. Пристигнах точно когато го убиха. Ти как би реагирал на мое място?

О'Мейли невъзмутимо кимна.

— Сигурно и аз щях да се намеса. Но преди това щях да си помисля малко. С мен такава нещo не може да се случи. Щях да действувам по-умно.

Главата на Ласитър отново натежа.

— Разкажи ми за Похитителя на жени, Сам! — изпъшка той. — Искам да узная повече за този мъж.

— Защо, Ласитър?

— Само така, Сам.

— Е, добре. Какво искаш да узнаеш?

— Как се казва този човек? Откога върлува по тези места? Питам се как така досега не съм чул нищо за него. Как е възможно подобно нещo? Обикновено бързо узнавам всичко.

По лицето на Сам се изписа недоверие.

— Узнаваш всичко? От кого, Ласитър?

— Нали знаеш, че много обикалям наоколо. Ти сигурно също познаваш най-влиятелните хора тук или поне си чувал за тях. Така ли е?

Сам смръщи чело. Умът му усилено работеше. Той не беше особено бърз в размишленията си. Ласитър помнеше това от по-рано.

Знаеше също така, че Сам е в състояние да довърши мисълта си докрай и тогава прави много прецизни заключения.

— Я ми кажи как стои въпросът с белезниците? — попита негодникът след минута мрачно мълчание. — Отдавна исках да те питам за тях. Тук нещо не е наред. Как си стигнал до специалното снабдяване? Видях такива белезници у един правителствен агент. А в твоя багаж имаше половин дузина от тях. Откъде ги взе?

— Прибрах ги от един човек — излъга Ласитър. — Искаш ли да чуеш цялата история, Сам?

Бандитът махна с ръка.

— Няма нужда. И без това няма как да разбере дали си измисляш или не. Значи случайно си попаднал по тия места? Не си имал никакви определени намерения. Искал си само да се видиш със стария си приятел Андрю Кейн. Вярно ли е това?

— Да, така беше — изстена Ласитър. Всяка дума му причиняваше неопишуема болка. Главата му клюмна безсилно на гърдите.

В настъпващия мрак отново се разнесе женски писък.

Той почти не го чу. Добре го бяха наредили тия негодници. Беше стигнал почти до границата на съпротивителните си сили. Едва долови думите на Блек Сам:

— Отивам да кажа на шефа. Внимавайте да не умре на кръста. В никакъв случай не го допускате. Пако, ти отговаряш за пленника. Нали имаш опит в подобни неща.

— Разбира се, шефе. Не се тревожи за него.

Стъпките на Сам се отдалечиха. Ласитър висеше на кръста със затворени очи. Обгорелите дъски болезнено се впибах в тялото му.

Мислите му обаче се върнаха на нещо определено — на задачата, с която беше изпратен тук. На мъжа, когото трябваше да залови.

Всъщност едва сега Ласитър намери време да се замисли малко повече над полученото поръчение. Много странно, че именно в този момент всички подробности изникнаха в ума му с такава яснота. Вероятно защото досега събитията се трупаха едно след друго. Събития, които нямаха нищо общо с неговата задача и които ни най-малко не беше очаквал.

Как се казваше търсеният от него мъж?... Да, точно така. Сега се сети за името му — Кастило де Тамарит. Испански гранд, богат мъж,

виден и известен човек от стара Европа.

Най-вероятно се касаеше за някаква политическа интрига. По причина, която Ласитър не знаеше, този мъж беше избягал в Америка. С него беше и жена му, която беше родом от Съединените щати.

Сякаш светкавица прониза измъченото му съзнание, когато си спомни името на тази жена. Първото ѝ име беше...

Корина!

Малко преди да го изнесат от станцията на Уелс Фарго, маскираният беше произнесъл името.

Думите му проехтяха в паметта на Ласитър, сякаш ги беше чул само преди няколко минути.

„... жената, която се нарича Корина...“

А после дойде яростното избухване на чернокосия мъж, скрит сред групата оковани хора.

— Оставете я на мира! — беше извикал той. — Тя е моя...

Посред изречението се бяха нахвърлили върху него.

„Тя е моя жена“ — това е искал да каже мъжът. Ласитър беше почти сигурен, че предположението му е правилно.

Сега си спомни и начина, по който бяха произнесени тези думи. Беше сигурен, че мъжът не е мексиканец. Така говореха само родените испанци, и то аристократите — благородниците, грандовете.

Всички тези размишления събудиха тревога в сърцето на Ласитър. Пулсът му се ускори.

Дали случайно не беше попаднал на следа?

Май нишките се преплитаха именно тук.

Ставаше все по-тъмно. Хладният вятър се усилваше и Ласитър мръзнеше. Той обърна глава, за да вижда ранчото в падината. От прозорците му проникваше мътна светлина. Зад тях се движеха човешки фигури. Въпреки че не бяха много ясни, Ласитър разпозна две голи женски тела и пред тях мъж, който им говореше нещо.

Това можеше да бъде само Похитителя на жени. Той се беше изправил пред пленниците си и ги унижаваше с подигравателни думи.

Този човек беше луд, душевно болен. За Ласитър нямаше друго обяснение. Страхният му занаят трябваше на всяка цена да бъде спряно. Ласитър се запита защо са го изпратили да търси испанския гранд, а не Похитителя на жени. Шефовете му от Бригада Седем сигурно отдавна знаеха за съществуването на този ужасен престъпник.

Но вероятно си имаше определени причини за поведението им. Досега всичко, планирано в централата, беше завършено добре и в крайна сметка се оказваше най-разумното. Сигурно и сега беше така...

Ласитър имаше право в предположенията си. Но докато размишляваше, в долината се появиха други двама мъже...

7.

Първият мъж дойде от север, вторият — от срещуположната посока. Но целта им беше една и съща.

Мъжът, идващ от север, беше едър като мечка, с широки рамене и тесни бедра, облечен в кожени дрехи, обшити с ресни. Под бобровата шапка се показваха дълги бели коси, които стигаха почти до раменете му. Прорязаното от бръчки лице носеше следи от дългия живот на открито. В сините му очи се криеше орлов поглед.

Мъжът беше трапер, един от „синовете на дивото“, както се наричаха хората като него. Въпреки високия си ръст той се движеше гъвкаво и безшумно и бързо приближаваше фермата на убитото семейство Кейн, заета сега от бандитите.

Другият мъж, който идваше от юг, беше строен, с тъмни коси, въоръжен с пушка, револвер и дълъг испански нож, втъкнат в колана му. Движенията на този мъж също бяха гъвкави, но той крачеше напред бързо и непредпазливо. Очите му блестяха като на дива котка. От време на време гневно изръмжаваше. Това ставаше винаги когато откъм ранчото до ушите му достигаше писък на жена.

— Madre de dios!^[1] — шепнеше непрекъснато той. — Дяволите ще ви вземат, ако с нея се случи нещо!

Мъжът бързо приближаваше къщата. Нервите му вибрираха, целият беше обтегнат като струна, ръцете му конвулсивно притискаха дръжката на уинчестъра, който държеше готов за стрелба.

Спря се за миг, треперещ от вълнение, и напрегнато се взря в мрака. Вече се различаваха някои подробности. Също като Ласитър и той забеляза мъжката фигура и двете голи женски тела. Устните му се свиха болезнено. Той отново промълви няколко думи, които звучаха отчасти като молитва и отчасти като горчиво проклетие.

Мъжът бавно вдигна уинчестъра на рамото си. Ръцете му постепенно се успокоиха, той пое дълбоко въздух и пръстите му започнаха да се свиват. Улови на мушката маскирания мъж в блокхауса и бавно се прицели откъм гърба му на височината на сърцето. Тъкмо

щеше да стреля, когато в тила му се стовари силен удар. Едновременно с това пушката беше изтръгната от ръцете му. Мъжът политна да падне и не усети как нападателят внимателно го подхвана с ръце и го положи на земята.

— Съжалявам, омбре — прошепна по-скоро на себе си нападателят. — Но за малко не направи огромна глупост. Макар че много добре те разбирам. На твоє място и аз бих постъпил така.

Човекът коленичи край изпадналия в безсъзнание испанец и го обърна по гръб. После извади малка бутилка от един от безбройните си джобове и я поднесе към устните му.

След малко мъжът отвори очи. Лунна светлина обля красиво изрязаното му, украсено с остра брадичка лице. Той простена и се опита да се изправи, но траперът полека го притисна към земята.

— Лежете спокойно, графе! — прошепна на испански той. — Няма опасност за вас. Нямах друг изход, освен да Ви ударя. Познахте ли ме, графе?

В началото по лицето на испанеца се изписа объркване. Със смръщено чело той се взря в трапера, но след няколко секунди очите му се проясниха.

— Тор Ериксън? — прошепна той. — Наистина ли сте Вие? Тор Ериксън, ловеца на вълци...

Траперът сериозно кимна.

— Беше късмет, че пристигнах навреме, граф Кастило де Тамарит — каза тихо той. — Вие едва не извършихте една огромна грешка.

Испанският граф рязко седна и посегна с две ръце към тила си. При това измъчено изкриви лице.

— Болките няма да траят дълго — каза траперът. — Не ви ударих силно. Просто нямаше какво друго да направя, освен да ви просна в безсъзнание на земята. Не можех да се съобразявам с нищо. Ако бяхте стреляли, сега сигурно щяхте да сте мъртъв. Ония бандити там са същински дяволи. Те знаят всички мръсни трикове.

Испанецът хвърли поглед надолу в долината. Откъм къщата долетя пронизителен женски писък.

— Жена ми — прошепна граф Кастило де Тамарит с мъка. — Искях онзи маскиран негодник най-после да престане да я измъчва. Щях да го застрелям, ако не бяхте ми попречили, Тор Ериксън.

Траперът кимна съчувствено. Много добре разбираше испанския граф. Кастило де Тамарит беше един от най-гордите мъже, които Тор Ериксън беше срещал в живота си. Понякога страстният му темперамент го тласкаше както сега към самоубийствени постъпки.

— Нищо нямаше да спечелите, графе — каза настоятелно траперът. — Похитителя на жени щеше да умре, но това нямаше да помогне на жена ви. Точно обратното. Само щяхте да увеличите страданията ѝ.

Кастило де Тамарит мрачно поклати глава.

— Щях да се погрижа да я избавя — отговори сериозно той. — Кълна ви се, Тор Ериксън, щях да взема много от тия негодници със себе си в отвъдния свят.

Траперът премълча. Смяташе, че не бива да се разпростират повече върху тази тема. Сега най-важното беше да отклони мислите на испанския граф в друга посока.

— Всъщност как ме намерихте, Тор? — попита Кастило де Тамарит. — Това е същинско чудо.

Ериксън изсвири едва чуто с уста и веднага след това от тъмнината между скалите и гъстите храсталаци пред тях се появиха три сенки.

Три големи кучета се скупчиха около Тор Ериксън. И трите бяха вълча порода и на бледата лунна светлина изглеждаха много по-големи и опасни, отколкото бяха в действителност.

— Това са най-верните ми приятели — обясни той и гальовно зарови пръсти в гъстата им козина. — Синове са на една вълчица и на ирландско овчарско куче. Отгледал съм ги с шише мляко. Няма подобри другари от тях. Скоро и вие ще се убедите в това, графе.

— Те ли ме намериха? — попита испанецът. — А после ви доведоха тук, така ли, Ериксън?

— Само едното куче — отговори траперът. — Усети мириса на коня ви, който ви чака южно отгук в боровата горичка. Оттам ви проследихме. Не беше трудно да ви открием.

— Слава богу, че така се случи — отговори графът. — Но какво ще правим сега, Тор? Имате ли някакъв план? Вие много по-добре от мен познавате тази пустиня. Затова ви моля да поемете водачеството.

Тор Ериксън разбра, че испанецът изненадващо бързо се е вразумил, и се успокои.

— Елате, графе! — подкани го траперът. — Знам къде трябва да отидем...

* * *

Маскираният излезе от блокхауса и спря за миг, облян от лунната светлина. После към него пристъпи Блек Сам. Ласитър видя как шефът на бандитите разговаря със своя подчинен.

Блек Сам на няколко пъти посочи към гроба и се чу как маскираният доволно се изсмя. Ласитър не можа да разбере за какво си говореха, но знаеше, че идва и неговият ред. Вече не си правеше никакви илюзии относно това, какво го очаква. Пред очите му отново и отново се изнизваха картините на изживяното досега. То приличаше на лош сън.

Въпреки всичко силите му постепенно се възвръщаха.

В сърцето му пламна жаждата за живот. Той отново стана такъв, какъвто беше винаги — човек, който никога не се поддава на отчаяние. По дяволите всички мисли, които го караха да се чувствава слуга, лишен от свобода, които не му позволяваха да следва повелите на сърцето си.

Имаше ли нещо по-хубаво от чувството, че можеш да утвърдиш самия себе си!

Битките бяха част от живота, от цялото човешко съществуване. Той не биваше да се предава. Щеше да се съпротивлява срещу тия негодници до последен дъх, дори да пукне като куче.

Вероятно нямаше да преживее този последен сблъсък, но поне щеше да умре достойно, като истински мъж. В гърдите му отново пламна познатият огън. Бе обзет от дива ярост, която не можеше да бъде укротена с нищо. Внезапно се почувствува наистина спокоен и силен.

Видя, че двамата бандитски водачи тръгнаха към него и ги загледа втренчено. Стъпките на брадатия и маскирания кънтяха глухо и заплашително по твърдата, изгорена от слънцето земя. В мътната лунна светлина фигурите им приличаха на чудовища с огромни озъбени муцуни.

Скоро двамата се изправиха пред него. Наоколо в очакване стояха бандитите. Всички искаха да видят големия спектакъл. Помнеха обещанието, дадено от главатаря, и щяха да наблюдават страшната фиеста на смъртта.

Централната роля беше отредена за Ласитър.

В началото маскираният дори не го удостои с поглед. Жестокият бандит виждаше само гроба, в който лежеше мъртвият му син. Мина безкрайно дълго време, преди бандитът да обърне очи към Ласитър.

— Сега ще ни отведеш при златото! — проговори той. — Съветвам те да побързаш. Не съм от хората, които търпят да ги бавят. Колкото по-дълго ме оставиш да чакам, толкова по-лошо за теб самия.

Гласът му прозвуча студено и безмилостно.

— Освободете го от веригите! — заповяда на хората си той. — Хайде, побързайте! Скоро започва фиестата на смъртта.

След по-малко от минута Ласитър беше освободен от веригите, които часове наред го бяха приковавали към дървения кръст. Той се опита да се раздвижи, но в измъченото му тяло все още нямаше достатъчно сили, за да се опита да избяга.

Сега времето работеше за него. Всяка минута беше от жизнено важно значение. Трябваше много добре да прецени кога ще заложи всичко на една карта и ще се опита да избяга в нощта.

Олюлявайки се, Ласитър застана пред маскирания. Чувството на слабост в мускулите му изчезна, но той продължаваше да симулира безсилие. Такива бяха правилата на играта.

Игра? Не, това не беше игра. Това беше жестоката действителност. Въпросът беше на живот и смърт.

Блек Сам прошепна на маскирания:

— Внимавай много, шефе! Тоя тип е същински дявол. Може да ти разкъса гърлото, даже когато си сигурен, че имаш пред себе си мъртвец.

Маскираният небрежно махна с ръка.

— Не се тревожи, Сам. Мога да си помогна и сам.

— Ами ако умре, шефе!

— Какви са тия приказки, Сам? Щом е мъртъв, значи е мъртъв! Вече никой не може да го съживи.

— Ами златото?

— Това не е най-важното за мен!

Ласитър чу думите му и надеждите за спасение угаснаха. Значи големият шеф не беше алчен за злато...

— Върви напред! — заповяда маскираният. — Отведи ме на мястото, където е скрито златото.

— Доколкото чух, ти не се интересуваш много от него — рече Ласитър, старайки се да говори като измъчен до смърт човек, въпреки че вече се чувствуваше доста бодър.

Той винаги бързо възстановяваше силите си. Не без основание повечето от приятелите и враговете му го смятаха за най-твърдия мъж, когото някога са срещали.

Ласитър наистина беше необикновено твърд човек. И за това си имаше причини. Никога досега не бяха го галили с кадифени ръкавици. През целия си досегашен живот се беше сблъсквал с най-страшните неща, които изобщо съществуват. Вероятно затова беше станал такъв, какъвто беше сега.

Студеният глас на маскирания прекъсна хода на мислите му.

— Върви напред, Ласитър! Още веднъж те предупреждавам: не прави глупости! Жестоко ще съжаляваш.

Ласитър сви рамене.

— Мъжът умира само веднъж. Вече ти го казах, нали?

Маскираният се изсмя.

— А аз ти обясних, че за всеки човек може да има хиляди видове смърт. Ти, разбира се, ще умреш. Важното е обаче как ще стане това. Бързо или бавно. От теб зависи колко ще трае фиестата на смъртта.

Фиестата на смъртта. Ласитър се раздвижи и тръгна пред палачите си.

Слезе в долината, без да се огледа. Скоро стигна мястото, където беше заровил златното съкровище на мъртвия си приятел. Беше го скрил между скалите, облени сега от лунната светлина. Мястото беше удачно избрано и без помощта на Ласитър бандитите едва ли щяха да го намерят. Но той с удоволствие им направи тази услуга, защото така шансовете му за бягство се увеличаваха.

— Ето тук е — промълви той и се вмъкна в една цепнатина между грамадните скални отломъци. После започна да разбутва камъните, натрупани върху дупката, в която бяха заровени златните зърна.

Ласитър не бързаше. Бандитите и босът им, застанал пред тях, го гледаха с нетърпеливи жадни очи.

След няколко минути Ласитър спря. Беше махнал толкова много камъни, но все още не се виждаше дори част от обкованото с желязо ковчеже, в което беше златото.

Къде ли беше то, по дяволите?

Може би беше сбъркал мястото?

Ласитър бавно обърна глава и видя навелия се над него бандитски главатар.

— Не мога да си го обясня — каза той. — Тук няма нищо.

За момент се възцари тишина. После прозвуча гласът на Похитителя на жени. Приличаше на вълчи вой.

— Лъжеш, Ласитър! Ти си един гаден лъжец!

И той бавно измъкна кожен камшик изпод черната си пелерина. Ласитър забеляза къса дръжка и привързан към нея плетен ремък. Маскираният размаха камшика със садистично удоволствие и той се изви във въздуха като дълга змия.

През отворите на маската го гледаха две горящи очи. Ласитър отново видя тези жестоки пламъчета, които беше запомнил от първата си среща с него в салона на станцията.

— Ще нацепя кожата ти на тесни ивици, Ласитър — изсъска маскираният. — Ей сега ще се проснеш по очи пред мен и ще молиш за жалкия си живот. Давам ти все пак последен шанс. Покажи ми истинското скривалище на златото! Обещавам ти бърза смърт.

Ласитър беше скрил ковчежето именно тук и не можеше да си обясни как така е изчезнало. Но каква полза от това? Даже и да се закълне във всичко свято, никой нямаше да му повярва. Всички тук го смятаха за лъжец.

Явно някой беше откраднал златото. И този някой е наблюдавал Ласитър, когато го е заравял.

Но нямаше никакъв смисъл да обяснява това на маскирания. И без това този тип се интересуваше не толкова от златото, колкото от отмъщението. Той искаше да отмъсти за смъртта на сина си.

В следващия миг бандитът щеше да го удари с камшика. И щеше да престане едва тогава, когато Ласитър се свлече в безсъзнание на земята.

Тъй като Ласитър беше сигурен в това, което щеше да последва, му оставаше един-единствен изход. Трябваше на всяка цена да предприеме нещо, и то бързо. По-добре да загине в бой, отколкото да се предаде без борба.

И всичко, насъбрало се в гърдите му през дългите часове на мъченичеството, избухна с първичната сила на цял товар динамит.

В същия миг, в който маскираният замахна да го удари с камшика, Ласитър премина в атака. Изкрещя като някой първобитен дивак и при този нечовешки вик втурналите се напред бандити спряха като вцепенени. Ласитър използва моментното им стъписване и се нахвърли върху главатаря им. Само той имаше значение за него. Единствената му последна и отчаяна надежда се крепеше върху този човек.

Оттук нататък много неща станаха едновременно.

В дивия кръсък на Ласитър се примеси още един, може би дори по-ужасен от неговия. Сякаш самият ад се беше разтворил в нощния мрак.

Нечовешки рев огласи нощта. Огромни четирикраки сенки се втурнаха от всички страни към онемелите от ужас бандити. Изстрели плющяха отвсякъде. Ласитър едва ли разбираше какво точно става. Но ясно беше едно — отнякъде беше пристигнала помощ.

Това беше същинско чудо. Но големият мъж нямаше никакво време за размишления. Цялото му внимание беше концентрирано върху бандитския бос. Него трябваше да залови.

Двамата се бяха сблъскали с все сила. Маскираният изпусна камшика и в същия миг в ръката му се появи револвер. Беше бърз като светкавица.

Мълниеносно Ласитър изби с ръба на лявата си ръка оръжието му. Почти в същата част от секундата десният му юмрук се стовари право в маската на главатаря. Удареният мъж нададе протяжен вой и се олюля назад. Беше обхванат от паника. Хвърли се настрана в отчаян опит за бягство. Ласитър го последва. Покрай ушите му свиреха куршуми. Беше засегнат два пъти, но не усети никаква болка.

Наоколо цареше пълна бъркотия.

Ревящи четирикраки чудовища с огромни озъбени муцуни — вълците на трапера Тор Ериксън.

Крещящи бандити, обхванати от смъртен страх.

Тор Ериксън и испанският гранд.

Всесилният бандитски бос, който явно беше изпуснал нервите си. И накрая Ласитър, който се биеше като дявол.

Ноктите на дясната му ръка се впиха в черното одеяние. Дръпна го силно и маскираният се строполи на земята. Ласитър се нахвърли върху него. Между двата удара посегна с ръка и издърпа маската от главата му.

Видя изпито, бледо, грозно мъжко лице. От носа му, улучен от юмручния удар на Ласитър, се стичаха капки кръв. Тънките му устни бяха изкривени от ужас.

Този миг Ласитър нямаше да забрави до края на живота си.

Никога не беше виждал подобно нещо.

В същия момент един от бандитите с все сила стовари приклада на пушката си в тила му, но той не усети болка.

Страшна нощ беше тази. Безмилостна и безпощадна.

— Назад! — изкрещя босът, едва дошъл на себе си. Хората му с радост се подчиниха. Повечето от тях и без това се бяха изпокрили наоколо.

Заповедта на главатаря едва заглъхна, когато бандитите се разпръснаха на всички страни в нощния мрак. Ранените отчаяно запълзяха напред с надеждата да се скрият в близкия блокхаус. Кастило де Тамарит изтича към един от тях, наведе се над него и опря дългия си испански нож в гърлото му. В този миг зад гърба му изникна сянката на Тор Ериксън.

— Остави това! — каза тихо траперът. Графът отпусна ножа и бавно се изправи.

Изглеждаше като човек, на чиито плещи тегне огромен товар. После изгледа трапера, сякаш току-що се беше събудил.

— Bueno, amigo^[2] — промълви той. — Прав си. Наистина няма смисъл.

Между скалите се възцари тишина.

— Това беше едва началото — отговори Тор Ериксън. — Какъв ли ще бъде краят!

Той коленичи до Ласитър и избута настрана бандита, съборен от голямото куче.

Кастило де Тамарит застана до него — мрачна, мълчалива фигура на човек, понесъл тежки удари от съдбата.

Трите кучета не се виждаха никъде. Те безшумно обикаляха котловината. Бяха сигурни пазачи, които никога нямаше да допуснат да се приближи враг.

Тор Ериксън видя, че Ласитър отваря очи.

— Най-послед дойде на себе си — промълви траперът. — Вече си мислех, че оня негодник ти е пръснал черепа.

Очертанията на белокосия мъж все още бяха като размазани пред очите на Ласитър. Главата му бучеше. Болките направо го подлудяваха. Действителност ли беше това или някакъв страшен кошмар?

Той посегна с две ръце към главата си. Притисна здраво с длани слепоочията си. Погледът му постепенно се проясни.

Лицето на трапера бавно изникна от разсеялата се мъгла.

— Кой си ти, омбре? — попита Ласитър.

— Тор Ериксън — отговори мъжът с побелели коси. — А другият е Кастило де Тамарит. Мисля, че това е най-добрият човек, когото някога съм познавал. Ти също ще го опознаеш. Надявам се поне, че ще ни остане време да се представим един на друг.

Вниманието на Ласитър бързо се изостри.

Кастило де Тамарит! Та това беше името на човека, когото трябваше да намери и арестува! Ето че наистина го откри, макар и по много необикновен начин. Никога не беше и помислял, че нещата ще се развият така.

През цялото време вярваше, че са го изпратили да търси престъпник, човек, който е заслужил наказанието си. Но в този миг съвсем не се виждаше в ролята на ловец. Като размисли по-добре, разбра, че нещата са се обърнали. Той беше този, който се нуждаеше от помощ, и я получи именно от човека, когото беше изпратен да залови.

— А ти кой си? — обърна се той към трапера.

Старецът се усмихна приятелски.

— Казвам се Тор Ериксън — представи се той. — Аз съм един от хората, които наричат „синове на планините“. Имаме доста общо с тебе, Ласитър. По характер ти също си син на планините. За теб свободата е по-важна от всичко друго на света. Познавам те. Знам що за човек си. Много съм слушал за теб.

Ласитър затвори очи. Имаше нужда да размисли.

Кастило де Тамарит, испански гранд, търсен за престъпление, за което той не знаеше нищо.

И траперът Тор Ериксън, появил се внезапно по причина, за която Ласитър нямаше и най-малка представа.

— По вида ти личи, че разсъждаваш, Ласитър — каза Тор Ериксън. — Опитваш се да откриеш връзката. Искаш да разплетеш конците, сплетени на кълбо в мозъка ти. Но ще ти бъде невъзможно да получиш отговор на всичките си въпроси. Никога няма да се справиш сам. Ти имаш нужда от нас — от графа и от мен. Ние също разчитаме на теб.

Ласитър седна, без да може да потисне един стон. В черепа му сякаш се беше загнездило цяло ято стършели, което вдигаше оглушителен шум. Така щеше да бъде още известно време.

— Откъде знаеш името ми? — попита той.

Старецът тихо се изсмя. Смехът му беше пълен с ирония.

— Тук всеки те познава, амиго — отговори той.

— Но досега не сме се срещали, Ериксън.

Траперът небрежно махна с ръка.

— Виждал съм те, когато ти изобщо не подозираше — заговори той. — Бях наблизил, когато се пребори с убийците на семейство Кейн. Ако беше нужно, щях да се намеся. Но не се наложи дори да си помръдна пръста. Ти сам се справи с ония типове. Великолепно го направи, Ласитър. Заслужи уважението ми. Никога не бях виждал човек да премахне наведнъж тримата си противници.

— Прекалено много говориш — промърмори измъчено големият мъж.

Траперът сви рамене.

— Такъв си ми е обичаят. Ще трябва да свикнеш с това, Ласитър. Никой не може да прескочи сянката си. Имаш си работа с едно старо момче, което с течение на годините малко не е наред с главата. Но това си има и своите предимства.

Ласитър уморено кимна.

— Така — прошепна той. — Всичко си има своите предимства. Всеки се опитва да извлече най-доброто от съответната ситуация. Точно така постъпи и ти, Ериксън.

Траперът смръщи чело. Той за малко щеше да избухне, но бързо успя да се овладее.

— Какво искаш да кажеш?

Говореше както винаги меко, но тази кротост беше измамна.

— Говоря за златото — каза спокойно Ласитър. — Нима не си ти човекът, който го е откраднал?

Старият трапер кимна угрижено.

— Значи смяташ, че съм крадец, Ласитър?

— Казах само това, което знам.

Тор Ериксън отново кимна. Въпреки че кипеше от гняв, външно запазваше цялото си спокойствие и увереност.

— Погледни ме в очите! — заповяда той и Ласитър се подчини.

— Приличам ли ти на крадец? — попита Тор Ериксън.

Ласитър направи успокоителен жест с ръка.

— Никой не изглежда като крадец, Ериксън — отговори той. — Нито пък като убиец. Въпреки това има много, които вършат подобни престъпления. Никога не съм преценявал един човек по това, как изглежда. За мен важи само това, което е направил този човек. Ти признаваш ли, че взе златото от скривалището?

Внезапно Тор Ериксън се усмихна. По прорязаното му от бръчки лице се изписа задоволство.

— Благодаря ти, Ласитър — промълви той. — Така ми харесваш повече. Имаш право. Истина е това, което току-що каза. Взех златото, но не съм го откраднал. Има разлика, нали?

— А защо го взе, Ериксън?

Старият трапер пусна пушката си на земята и се подпря на дулото ѝ. Леко приведен, той се вгледа в Ласитър и продължи:

— Най-добре е да ти разкажа всичко от самото начало. Така ще ме разбереш. Пък и после няма да има нужда да ти давам подробни обяснения.

Той леко обърна глава и повика испанеца.

— Елате при нас, графе! Крайно време е да се опознаем по-добре.

Стройният тъмнокос гранд пристъпи към двамата мъже. По лицето му все още личеше напрежението от борбата. Спря на половин крачка от големият мъж и го погледна в очите. Погледът му беше замислен, изучаващ и Ласитър не се почувствува особено добре при мисълта, че е получил поръчение да залови точно него.

В следващия миг той осъзна, че никога няма да бъде в състояние да предприеме нещо срещу испанския граф. Този човек имаше някакво

особено излъчване. И в никакъв случай не беше престъпник. Ласитър беше убеден в това.

Кастило де Тамарит протегна ръка.

— Бяхте много смел, сеньор Ласитър — промълви той.

Големият мъж отговори на здравето ръкостискане.

Траперът учтиво се покашля и заговори:

— Предлагам най-после да престанем с проклетите формалности. Край с „мистър“ и „сеньор“! Най-добре е да се държим един към друг като истински партньори. Нека си спестим учтивостите.

Ласитър сви рамене.

— Нямам нищо против.

Тор Ериксън и графът също приседнаха на земята. Така тримата мъже приличаха на индиански вождове по време на голям военен съвет. Сякаш не ги интересуваше, че отвсякъде ги дебнат опасности. Дали не бяха забравили и най-важното — че две жени ги очакват с надежда да получат помощ?

Разбира се, мъжете нищичко не бяха забравили. Напротив: те бяха твърдо решени да освободят двете пленнички, макар че не бяха разменили нито дума по този въпрос.

Внезапно обаче от устните на Тор Ериксън се изтръгна едва чуто съскане. Както Ласитър, така и графът веднага разбра за какво става въпрос.

И тримата продължиха да седят спокойно, сякаш не ги грозеше ни най-малка опасност. Но те отлично знаеха, че над главите им се надига буря...

[1] Света дево! — б.р. ↑

[2] Добре, приятелю — б.р. ↑

8.

— Виждам, че си подхождаме — прошепна Тор Ериксън толкова тихо, че думите му достигнаха до ушите на Ласитър и испанския граф като полъх на вятъра. — Вие двамата реагирахте точно така, както ми се искаше. Отново сме обкръжени. Сгрешихме, че не изчезнахме оттук колкото се може по-скоро. Но ей сега ще се оправим. Нека ония си мислят, че са в безопасност.

После продължи с висок глас:

— Аз ви предлагам още в самото начало да изясним позициите си. Ще започна от себе си. Честно ще ви призная, че аз бях този, който взе парите. Скрил съм ги на сигурно място.

Кастило де Тамарит стисна ръце в юмруци и горчиво извика:

— Не ме интересува това проклето злато! Ти забрави ли, че жена ми е в ръцете на ония негодници? За златото можем да говорим и покъсно. Става въпрос за жена ми, човече! Едва когато я освободим, ще мога да дишам спокойно.

Траперът махна към него с лявата си ръка.

— Спокойно, спокойно и всичко по реда си — каза той. — Всеки ще получи онова, което му принадлежи. Нека първо бандитите се върнат. Сигурен съм, че скоро са се окопитили от първата уплаха. Ей сега ще дойдат отново и тогава всичко ще тръгне по план. Тия глупаци нямат и понятие, че не сме сами в гората. Мислят си, че лесно ще се справят с нас. Ще ни нападнат и в същия момент нашите хора, които дебнат наоколо в тъмнината, ще се нахвърлят върху тях. Затова запазете спокойствие. Бандитите сигурно вече пълзят насам. Нека си въобразяват, че не ги заплашва нищо.

После сниши глас и продължи съвсем тихо, за да го чуват само двамата му другари.

— Щом свирна с уста, ще се хвърлите настрани! Ласитър, до теб е пушката на бандита, който уби моето куче. Нали знаеш какво да правиш с нея!

В следващия миг се чу пронизително изсвирване. От няколко места проехтя яростен рев. В този рев се примесиха гневни мъжки крясъци.

Прозвучаха изстрели. Между скалите заизникваха човешки фигури, които тичаха, за да спасят живота си.

Ласитър сграбчи пушката на бандита и понечи да стреля, но не видя пред себе си никаква цел.

Бандитите бяха обърнати в бягство, а от опасните кучета вълча порода нямаше и следа. Тор Ериксън преспокойно се облегна отново на дългия си „Уинчестър“, сякаш се намираше в най-тихото място на земята.

— Тия негодници повече няма да посмеят да ни нападнат — проговори той. — Обзалагам се, че няма да ги видим вече.

Ласитър оставаше скептичен.

— Наистина ли мислиш така, Ериксън?

Старият трапер се изсмя.

— Имам доверие в кучетата си — отговори той. — Това са най-добрите приятели и съратници в битките, които човек може да си представи. Усещат всеки неприятел и са готови да го прогонят. Няма да допуснат никого близо до нас, без да ни предупредят. Ето че пак ми дават знак. Чухте ли вой на койот? Това не беше прерийният вълк, а едно от моите кучета. Името му е Локи, хитрецът. А другите се казват Балдур и Вотан. Тези имена съм взел от старите легенди за боговете на родината ми. Вотан, Балдур и Локи са били богове на предците ми. Локи — хитрият помощник на хората. Вотан — господарят на лова, водачът на голямата войска на мъртвите. А Балдур е най-великият от тримата — умен и благороден.

Очите на стария трапер блестяха с въодушевление, когато говореше за своите кучета. Искаше да прибави още нещо, това ясно пролича от вида му. Беше забравил всичко наоколо, но испанският гранд рязко го върна в действителността.

— За бога, Ериксън! — извика той. — Вярно е, че твоите кучета са най-умните, най-красивите и най-смелите същества на света. Но вече е крайно време да се погрижим за жените. Ласитър, нали и ти мислиш така?

Преди Ласитър да успее да проговори, Тор Ериксън вдигна ръка и продължи с невъзмутимо спокойствие.

— Разбирам те, Кастило де Тамарит. Прави ти чест, че си толкова разтревожен за жена си. Но сега трябва да бъдеш смел и изключително търпелив. Ти...

— Какво искаш да кажеш? — прекъсна го гневно графът. — Няма повече да чакам, Тор Ериксън! Времето напират. Трябва да ударим колкото се може по-скоро, иначе всичко е загубено.

Старият трапер сериозно поклати глава.

— Още е рано, граф Кастило.

— Защо? Не те разбирам! Колкото по-скоро нападнем ония бандити, толкова по-бързо ще освободим жените.

— Ти не познаваш Похитителя на жени, граф Кастило. Той е същински дявол. Сигурен съм, че отдавна е подсигурил гърба си. Много добре знае какво трябва да направи.

— Е, и какво ще направи той, Ериксън?

— Ще се подготви за бягство, защото е страхлив и подъл.

— Не ти вярвам, Тор. Откъде знаеш всичко за него? Познаваш ли го изобщо?

Траперът невъзмутимо кимна.

— Много отдавна го познавам, графе. Мисля, че съм единственият човек, който знае как може да бъде спрян престъпникът му занаят. Има само един начин.

— Тогава ни го покажи, Ериксън! — подкани го Ласитър.

— Ще го направя, приятели...

— Първо обаче искам да разбера какво става в ранчото! — избухна испанецът. — Ще се успокоя едва когато видя с очите си.

— Всичко ще узнаеш, граф Кастило де Тамарит — отговори траперът. — Елате с мен, вие двамата. Сега ще ви покажа всичко. Ще узнаете и тайната на човека, наречен Похитителя на жени. Той е злият дух на нашата страна и е крайно време да го пратим при предците му в ада...

* * *

Пъхтейки от гняв, но с треперещо от страх сърце, главатарят на бандитите тичаше към ранчото. Този път главата му не беше скрита в

маска, но във вълнението си той почти не го забелязваше. В този момент нищо не го интересуваше.

Реагира слепешката като повечето от хората си. Страхът ги подгони към блокхауса и никой не беше в състояние да разсъждава разумно. Поне не в тези минути.

Ласитър беше вече видял лицето му. Някои от хората му сигурно също.

Мислите лудо се блъскаха в главата на бандита.

Скоро всички щяха да узнаят кой се крие зад черната маска. Личността му повече нямаше да бъде забулена в тайна и страшният ореол около него до голяма степен щеше да бъде разрушен.

Нямаше друг път, освен да върви напред. Да се спаси онова, което все още може да бъде спасено! Тази мисъл завладя изцяло ума на бандита.

Но имаше ли нещо за спасяване?

Щом се разкрие истинската му самоличност, в Щатите с него ще бъде свършено. А това можеше да се очаква много скоро, по-скоро, отколкото му се искаше.

Ще му устроят такава хайка, каквато никой престъпник досега не е преживявал. Властите по съвсем разбираеми причини ще вложат всички сили, за да го заловят жив...

Много добре си представяше какво ще се случи после: големи заглавия по вестниците, шумен съдебен процес. Ще го покажат пред очите на всички разголен и жалък. Ще извадят на бял свят всичките му болезнени и перверзни наклонности. Не! На всяка цена трябва да се избегне унижението, каквото и да му струва това.

Тези мисли бяха първата стъпка към една истинска лудост с безпримерни размери. Все по-ясно му ставаше, че ще успее да се спаси, само ако прояви такава страшна жестокост, че светът да се отдръпне в уплаха.

По мършавото му лице се появи демонична усмивка. Мъжът стигна блокхауса и се втурна вътре. Беше ослепял от ярост и се намираше в някаква омая, която го караше да не се бои от нищо.

В дневната все още светеше. Жените стояха там така, както ги беше напуснал. В ъгъла се бяха скупчили четири неясни фигури на негови хора, които беше оставил да ги пазят. Щом босът се втурна вътре, бандитите уплашено се надигнаха.

— Вън! — изсъска главатарят.

Скоро той остана сам с жените. Двете бяха впили погледи в него, сякаш имаха пред себе си призрак. Очите им бяха широко разтворени.

И двете го познаваха. Често го бяха срещали в досегашния си живот. Това мършаво бледо лице, прилично на лешояд, им беше познато още от детските години.

В дългото си черно одеяние, с бледо костеливо лице, той беше истинско олицетворение на смъртта.

С горящи очи бандитът се вгледа в пленниците си. Жестока усмивка играеше в угълчетата на тънките му устни.

— Не вярвате на очите си, нали? — попита цинично той. — Мислите си, че сте обезумели? Не е така. Защото това наистина съм аз. Аз съм Ричард О'Лийри, а не духът му.

Двете жени не бяха в състояние да произнесат нито дума. Ужасяващото откритие, че мъчителят им е техен стар познат, беше страшен шок и за двете.

Значи Похитителя на жени беше Ричард О'Лийри!

Невероятно! За всички, които го познаваха, това щеше да бъде най-голямата изненада в живота им.

— Вуйчо Ричард! — изхълца най-послед Корина. — Ти си ми вуйчо!? Как можа...

Тя замлъкна и поклати глава. По измъченото ѝ лице се стичаха сълзи. Ужасът беше изсушил гърлото ѝ. Нямахте сили да каже с думи онова, което изпитваше.

— Да, аз съм твоят вуйчо — каза Ричард О'Лийри. — А ти никога не си предполагала, че съм способен на такива неща. Никой човек не е очаквал от мен подобно нещо. Вече пет години правя всички ви на глупаци. А хората, които ме познават, смятат, че съм почтен човек.

Корина го изгледа диво и думите изригнаха от устата ѝ.

— Но това няма да трае дълго, Ричард О'Лийри. Вече твърде много хора те видяха без проклетата ти маска. Или ще убиеш всички свидетели, които могат да те издадат?

Той сви рамене и невъзмутимо отвърна:

— Още не знам. Зависи от много неща. Първо ще изчезнем отгук. А после... — после поклати глава. — Не — продължи след кратко прекъсване. — Глупаво би било да изчезнем още сега. Първо

ще изтрепя ония кучи синове, които забъркаха тази каша. Ще хвана негодника, дете смъкна маската от лицето ми. С Ласитър започна всичко и с него трябва да завърши. Кълна се във всичко свято, че ще сложа край на тая бъркотия!

Извън себе си от гняв и отвращение, Корина изпищя:

— За теб никога не е имало нещо свято, Ричард О'Лийри! Как не те е срам да се кълнеш по този начин!

— Той е болен — изплака Джоси. — Сигурно си е загубил ума. Другояче не мога да си го обясня, Корина...

Двете жени се познаваха отдавна. Преди години Джоси два пъти беше гостувала с родителите си в голямото ранчо „Циркъл Ем“, разположено на север от Рено. Бащата на Джоси и Уйлям Мак Лийн, бащата на Корина, бяха добри приятели. Често ги навестяваше и Ричард О'Лийри, братът на Коринината майка.

Вуйчо Ричард...

Така го наричаше Джоузефин и много добре си спомняше с какво доверие се беше отнасяла към този човек. Толкова по-страшен беше шокът да открие в негово лице ужасния похитител на жени.

Младото момиче забеляза, че при последните му думи лицето на бандита се помрачи. Той за малко не избухна в бесен гняв, но за щастие току-що влезлият мъж отклони вниманието му. В дневната надникна Сам О'Мейли и изненадано спря, като забеляза шефа си без обичайната маска.

— Но, шефе, това...

Ричард О'Лийри властно махна с ръка.

— Вече не ми трябва маска! — изкрещя той. — Междувременно ме видяха твърде много хора. Какво имаш да ми съобщиш, Сам?

— Пак бяхме принудени да се оттеглим. Бяхме седем души и се промъкнахме през гората тихо като същински индианци. Кълна ти се, че бяхме абсолютно безшумни. Между скалите бяха седнали трима мъже: Ласитър, испанецът — и той кратко посочи към Корина, — нейният мъж, когото оставихме в станцията, ударен с приклад по главата. Май беше по-добре да вземем и него с нас, шефе. Но ти не поиска. Теб те интересуват само жените.

Ричард О'Лийри кимна ухилено.

— Винаги съм обичал повече жените, отколкото мъжете — обясни важно той. — А този испанец не представлява опасност за нас.

Казах ли ти впрочем, че той е търсен от властите? Получих тази информация още преди две седмици. Испанското правителство иска този Кастило де Тамарит да бъде екстрадиран от страната.

— Това нас изобщо не ни интересува — промърмори гневно Блек Сам. — Сега този мъж е някъде наблизо и заедно с другите двама представлява заплаха за нас. Не бива да подценяваме тези мъже, шефе.

— Ние не ги подценяваме, Сам. Но ти говореше за трима души. Кой е третият?

— Не го познавам. Приличаше ми на трапер. Носи дреха от дивечова кожа, общита с ресни и има посивели коси, доколкото можах да го видя в тъмнината.

— Значи трима души — прекъсна го О'Лийри. — Не ги ли нападнахте? Разкажи ми, но по-бързичко, Сам! Нямаме много време.

— Нападнахме ги — отговори Блек Сам. — Бяхме сигурни, че ще се справим лесно с тримата негодници, но внезапно върху главите ни се стовари същински ураган. Видях само как срещу мен се втурна огромно калифорнийско куче. Страшна гледка, шефе! Изстрелях два куршума срещу тоя звяр, но не го улучих. Не можехме да се сражаваме с кучета. Затова се оттеглихме, иначе бяхме загубени. Трябва да се махнем оттук колкото се може по-бързо, шефе! Тая работа става твърде напечена.

Ричард О'Лийри подигравателно се изсмя.

— Май сърцето ти е паднало в гащите, Сам? — попита отвисоко той. — Това хич не ми харесва. Не е ли по-добре да те заменя с някой друг мъж?

— Не е нужно, шефе. Можеш винаги да разчиташ на мен. Но не бива да гледаш леко на цялата тази история. Аз мисля за всички нас, повярвай ми! От ония тримата може да се очаква всичко. Още тази нощ ще ни подпалят чергата. Крайно време е да се махнем оттук. Вслушай се в съвета ми, шефе!

Думите на О'Мейли прозвучаха като заклинание.

Лицето на бандитския главатар доби израз на преследван човек. Очите му диво засвяткаха.

— А къде ще избягаме, Сам? В ранчото „Циркъл Ем“? Или в мексиканската ми хасиенда? Не, не, Сам, няма полза от всичко това. Само ще отдалечи края ни, но няма да може да го спре. Ако сега хукна да бягам, това означава сам да си тегля куршума. Доста добре

размислих над всичко. Бягството е безполезно. То само ще ускори края ми.

— Нищо не разбирам — изръмжа О'Мейли. — В очите на всички ти си известен и уважаван човек. Като се върнем в „Циркъл Ем“, ще затворим двете жени в избата. Дори и да дойде въоръжен отряд с шерифи и специални пълномощници, за да ти иска обяснения, никой в нищо не може да те обвини. Твърде малко хора са посветени в тайната на мазето затвор. Няма как да го открият, освен дяволът да им го посочи. В ранчото няма от какво да се страхуваш. Точно обратното — възмутено ще отхвърлиш всички обвинения и ще наречеш лъжци хората, които искат да ти припишат някакви престъпления. Никой няма да смее да ти навреди, шефе.

Ричард О'Лийри стоеше пред него със смръщено чело. В очите му все още святкаха неспокойни искрици, израз на обзелата го паника.

— Траперът! — извика нервно той. — Сега се сетих кой е той! По-рано в ранчото на зет ми живееше ловец на вълци на име Ериксън, Тор Ериксън. Преди три години го срещнах за последен път в „Циркъл Ем“. По-късно узнах, че се е оттеглил в планините. Твърдяха, че поради някаква стара история е бил търсен от закона. Зет ми сигурно му е помогнал да се отърве от някои затруднения, защото двамата бяха големи приятели. Нищо чудно, че траперът иска да се реваншира.

— Много е вероятно — промърмори О'Мейли. — Той сигурно се е замислил как така и двамата собственици на ранчото умряха преждевременно.

— Беше нещастен случай! — избухна бандитът. — Съдът много ясно и точно установи това. Случват се и такива работи — внезапно скалата се срутва и погребва под камъните някой малък кабриолет. Върху мен не падна и сянка от подозрение. Когато стана нещастieto, аз бях в хасиендата си в Сонора. Уведомиха ме за смъртта им, тъй като съм техният единствен наследник. Така всичко мина по реда си. Никой никога няма да успее да докаже, че смъртта на семейство Мак Лийн е настъпила по неестествен начин. В това отношение няма защо да се тревожа, Сам.

О'Мейли кимна.

— Тогава да тръгваме на път! — предложи той. — А жените да дойдат с нас.

— Разбира се, ще ги вземем със себе си — отсече Похитителя на жени. — Не искам да си развалям удоволствието.

Корина се извиваше като обезумяла в оковите си. Току-що беше узнала, че родителите ѝ са мъртви.

Сполетя я нов шок, още по-страшен от предишния.

А тя нищо не подозираше! Беше се върнала от Испания в Щатите с вярата, че родителите ѝ са живи и здрави. Надяваше се, че въкъщи ще намери помощ и подкрепа за своя съпруг, който трябваше да избяга от Испания.

— Какво е станало с родителите ми? — изпищя отчаяно тя. — Вярно ли е, че са мъртви? Ти си накарал да ги убият, Ричард О'Лийри!

Похитителя на жени кимна с ледено изражение.

— Да, направих го. Така трябваше.

— Но защо, защо? — изплака Корина.

— Баща ти узна някои неща за мен по една глупава случайност. Бях отвлякъл дъщерята на един фермер от Орегон и трябваше да бягам. По пътя освободих момичето, защото преследвачите бяха по петите ми. Разделих се с хората си и препуснах към „Циркъл Ем“. Зет ми ме скри в ранчото, а малко по-късно пристигнаха преследвачите. Мак Лийн знаеше, че търсят мен, и когато си заминаха, ми поиска сметка. Естествено, не му казах истината. Разправих му съвсем друга история. Представих му нещата така, сякаш момичето само е поискало да избяга с мен от строгите си родители. Отначало баща ти се направи, че ми вярва, но после разбрах, че много скоро ще узнае цялата истина. Затова трябваше да го отстраня от пътя си, също и сестра ми Сара. Ставаше въпрос за моята сигурност.

Корина сведе глава. Раменете ѝ се разтресоха. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Божичко! — шепнеше младата жена. — Ще полудея...

В тези минути тя не беше в състояние да разсъждава разумно. Джоузефин Кейн обаче се владееше учудващо добре.

— Защо обявиха за наследник теб, Ричард О'Лийри? — попита тя. — Нали се знаеше, че семейство Мак Лийн има дъщеря?

О'Лийри кимна пренебрежително.

— О, да, знаеше се — отговори той. — Аз не бях обявен за наследник, а само за управител на наследството. По-късно всичко щеше да се уреди по законен начин.

— Значи се готвеше да премахнеш и Корина? — попита разгневено Джоси. — Какво престъпление си измътил пак в перверзния си мозък?

Бандитът се озъби яростно.

— Може би наистина щях да я убия — отговори той с тон, който показваше, че за него това е нещо съвсем нормално. — Но по-вероятно е след известно време да я изпратя в Мексико. Някъде по-далеч на юг. Там познавам добри посредници. Ако всичко стане, както съм го намислил, един ден вие двете ще се озовете в някой мексикански бордей. Има достатъчно места, до които ръката на закона не достига. За вас е отредена същата участ, както и за всички останали, които са попадали в ръцете ми. Затова не се поддавайте на излишни надежди.

Корина се изплю право в лицето му.

— Ти си свиня, О'Лийри! — изкрещя тя. — Бъди проклет! Дано адът те погълне, безумецо!

Той като луд се нахвърли върху нея. Имаше късмет, че се раздвижи точно в този момент. Защото, когато направи първата крачка към пленницата си, в стаята проехтя изстрел.

Бандитът усети горещия полъх край лицето си и светкавично се хвърли настрани. Куршумът профуча на сантиметри от Джоузефин и се заби в стената зад нея. Момичето ужасено изпищя.

Двамата бандити бързо прилекнаха на сигурно място вляво и вдясно от прозорците, така че отвън никой не можеше да ги види.

Навън отново проехтяха изстрели.

Кратка престрелка, после отново настъпи тишина.

Двамата главатари, клекнали на пода, загрижено се спогледаха.

— Ами сега, шефе?

Ричард О'Лийри сви рамене.

— И аз не знам. Но засега е невъзможно да изчезнем оттук. Ония кучи синове отвън явно са решили да рискуват. Ние обаче трябва да доведем нещата докрай.

По челото му блестяха капки пот. Погледна жените безумно като подгонено животно. Но в размътения му мозък вече се оформяше поредният дяволски план...

9.

Ласитър и двамата му другари предпазливо се бяха промъкнали на един изстрел разстояние от ранчото. През двата прозореца ясно се виждаха бандитите и техните пленници.

Когато за втори път тази нощ се сблъска с ужасната гледка, испанският граф глухо простена.

— Сега ще ни помогне само желязното спокойствие, амиго — каза Ласитър и меко положи ръка на рамото му. — Там долу има поне двайсет души, дори двайсет и пет. Ние сме само трима и нямаме никакъв шанс срещу тях. Те със сигурност няма да се оставят да ги изненадаме както преди.

— Ласитър е прав — намеси се Тор Ериксън. — Бандитите дебнат навсякъде около ранчото. Обкръжили са къщата, а ние нямаме и понятие какви позиции са заели. Откритото нападение е равно на самоубийство. Най-добре е да изчакаме.

— Но в никакъв случай не бива да забравяме жените — промърмори Ласитър, който искаше да успокои испанския граф и да го предпази от някоя необмислена постъпка.

— Ричард О'Лийри е способен на всякакви мръсотии — продължи траперът. — Той е дявол с човешко лице. Мина доста време, докато разбрах, че именно той е Похитителя на жени. Престъпникът се криеше толкова добре, че само по случайност попаднах на следите му. А той се оказа зет на моя най-добър приятел! И до днес не мога да го проумея.

Тримата продължиха разговора си, без да изпускат от очи дървената хижа. Ласитър непрекъснато хвърляше загрижени погледи към испанския граф, защото се боеше, че горещата му кръв ще го подтикне към нови прибързани действия.

През изминалия половин час траперът им беше разказал всичко за страшния престъпник. Вече знаеха, че името му е Ричард О'Лийри и е брат на майката на Корина.

През последните няколко години този мъж беше станал същински фантом. Навсякъде се говореше за него, разпространяваха се всевъзможни слухове. Но никой не можеше да каже със сигурност кой е той и откъде е дошъл.

Твърдеше се, че Похитителя на жени върлува из целия Запад. Много млади жени и неомъжени момичета бяха отвлечени. Когато семейство Мак Лийн загина при нещастен случай, старият им приятел Тор Ериксън узна за това и реши да разследва смъртта им. Беше намерил някои следи и беше обиколил страната, за да се срещне с всевъзможни хора.

Така успя да научи доста интересни неща.

Между другото му казаха, че веднъж Ричард О'Лийри се е скрил от полицията в „Циркъл Ем“, ранчото на сестра му и зет му.

Ласитър отново се обърна към испанеца.

— Амиго Кастило — заговори той, — одева каза, че с жена ти сте избягали от Испания. Защо е трябвало да бягате?

Без да откъсва очи от блокхауса, испанецът обясни:

— Бих се на дуел с един човек. Името му е Херардо де Рамон и Кинтеро. Той е известна личност в Испания, кралски администратор. Освен това семейството му е много влиятелно. Аз убих този човек, Ласитър. Имаше двубой с ками, както е обичайно при хора на честта. Беше съвсем редовен дуел със секунданти и по всичките правила на честта. Аз спечелих. Нямах намерение да го улуча смъртоносно и съм абсолютно сигурен, че не аз му нанесох последния удар. Но не мога да го докажа. Нямам и свидетели, защото секундантите, които ме придружаваха, също са мъртви. Твърди се, че са ги нападнали улични разбойници. А те щяха да потвърдят, че когато ловното ми куче облиза камата, по която имаше петна кръв от противника ми, то веднага умря. Толкова се обърках след всички тези събития, че се осъзнах едва когато срещу мен беше повдигнато обвинение в убийство. В Испания аз бях на страната на хората, които се бореха срещу краля, и противниците ми използваша удобния случай да ме унищожат. Трябваше да бягам. Всичките ми имоти в Андалусия бяха иззети от държавата и отидоха в ръцете на враговете ми. Но те все още се боят от мен, тъй като имам много приятели в Испания. Междувременно научих, че неприятелите ми са поискали да бъдат екстрадирани от Съединените щати. Надявах се да намеря подслон при тъста си поне за известно време, но и този път

дяволът ми се изпречи на пътя. По-добре да бях умрял, Ласитър. Така щях...

Докато говореше, той непрекъснато държеше пушката си на рамо, готов за стрелба. Увлечен от думите му, Ласитър не забеляза, че графът напрегнато наблюдава онова, което ставаше в блокхауса.

Испанецът не успя да завърши изречението си, когато побеснелият от гняв бандит се нахвърли върху жената. Той тъкмо протегна към нея костеливите си ръце, с пръсти, подобни на нокти на орел, когато графът извика дрезгаво и като в транс натисна спусъка.

Ласитър и Тор Ериксън скочиха изненадани, когато проехтя изстрелът. За момент и двамата се спряха като вцепенени. Видяха, че окованата Корина болезнено се сви, и помислиха, че е улучена от куршума.

— Божичко! — прошепна испанецът. — Прострелях собствената си жена!

Думите му заглъхнаха в безредната стрелба, която откриха бандитите.

— Назад! — изкрещя Ласитър, след като беше изпратил три куршума. — Няма смисъл да стреляме повече!

— Правилно! — изръмжа Тор Ериксън и в следващия миг изчезна между обраслите с храсталаци скали.

Испанецът отново се прицели към къщата, но Ласитър изтръгна пушката от ръцете му.

— Триста дяволи! — извика гневно той. — Не разбираш ли, че е безсмислено! — и го повлече след себе си в мрака.

Няколко куршума профучаха покрай ушите му. Сякаш долу край ранчото се беше разположила цяла армия. Когато обаче забелязаха, че отгоре вече не се отвръща, бандитите също прекратиха стрелбата. Тримата мъже смениха позицията си и Тор Ериксън заговори с ненарушимото си спокойствие:

— Боже милостиви! Едва се изплъзнахме. Ти направи грешка, графе де Тамарит. Ако не съумееш да овладееш нервите си, скоро и тримата ще се озовем в отвъдния свят.

Испанският граф се отпусна на земята и сведе засрамено глава.

— Много съжалявам — прошепна той. — Но ви моля да ме разберете. Когато видях, че негодникът се нахвърли върху жена ми, не можах да издържа.

— Няма нищо — отговори Тор Ериксън. — Не се извинявай, амиго. Всеки може да изпусне нервите си.

Тримата се бяха разположили на около петдесет стъпки нагоре между скалите и гъстите храсталаци. Оттук ранчото се виждаше много добре. Вътре цареше мъртва тишина. Различаваха се само двете женски фигури. Все така приковани към стената.

— Ами сега? — прошепна графът. — Знае ли някой от вас какво трябва да направим? Или всичко свърши?

Тор Ериксън усмихнато заклати глава.

— Всички шансове са на наша страна — отбеляза той. — Но този О'Лийри е непредвидим. Сигурно ще има и мъртви. Няма да успеем да го избегнем. Пътят ни е предопределен. Може би именно ние тримата ще умрем първи, а двете жени ще завършат живота си в някой мексикански бордей. Те ще проклинат съдбата си, докато сенаторът О'Лийри открива училища, църкви или нови болници. Такъв е животът, амигос. Всеки добър човек трябва да знае, че в живота има и поражения. Ние имаме добри намерения, но съдбата понякога решава друго. Затова смятам, че трябва достойно да приемем участта си. И преди всичко да запазим спокойствие, иначе сме загубени.

Ласитър внимателно изслуша тирадата на стария трапер.

— Сенатор ли каза? — попита след малко той. — Да не би този тип да е станал сенатор във федералното правителство?

— Събрах достатъчно информация — отговори Ериксън. — Знам, че негодникът вече е протегнал пипалата си към това място. Положението на дребен бандит не го задоволява.

— Дребен бандит май не е много точно — отбеляза сухо Ласитър.

— От гледна точка на разума всички бандити са дребосъци — каза Ериксън. — Колкото и гениални да ни се струват, външният блясък лъже. Един разбойник не може да бъде голям мислител. Иначе още от самото начало ще проумее, че действията му са напълно безсмислени.

— Имаш право — промърмори примирително Ласитър. — Ами ако О'Лийри все пак успее да се промъкне във федералното правителство? Тогава какво, Тор Ериксън, Представяш ли си — престъпник начело на страната!

Траперът се усмихна. Той беше много мъдър мъж.

— Ти не си глупак, Ласитър — продължи тихо той. — И би трябвало да знаеш, че често начело на народите са заставали престъпници. Не вярвам, че подобни неща могат да бъдат избягнати. При нас в Щатите още не е ставало такова нещо, но може и да се случи някой ден. Кой знае какво ни очаква... Оттатък в старата ни родина има много престъпници по кралските тронове. Само като си помисля за това, бих могъл да се разплача от мъка.

— Вярно е, човек може да полудее — намеси се в разговора им Кастило де Тамарит. — Уверявам ви, че тук сте си много добре. Вярно е — в Америка има добри и лоши хора също както в Европа. Но тук всеки има свободата и правото да се бори със злото. Тук всеки истински мъж може да грабне меч и да защити правата си. Това е много добре.

Ласитър удовлетворено кимна. После усети, че двамата мъже го наблюдават отстрани и чакат отговора му.

— Да, човешкият живот е една непрекъсната битка — промълви той. — Докато свят светува, това не може да бъде избягнато.

В този миг траперът тихо изсвири. Безшумни като сенки, трите кучета се плъзнаха към стопанина си.

Едно от едрите животни се приближи до Ласитър и го подуши, окуражено от знака на господаря си.

Големият мъж импулсивно зарови пръсти в гъстата козина на врата му.

— Това е Вотан — обясни тихо траперът. — Той е най-силният от тримата ми приятели. И най-дръзкият. Много ти подхожда, Ласитър. Така поне мисля аз.

Вотан се притисна до него, сякаш този мъж винаги му е бил приятел. А Ласитър изпита усещането, че има край себе си разумно същество.

— Много добре, Вотан — промълви Тор Ериксън. — Още отсега виждам, че вие двамата ще се разберете. Наистина си приличате и ще станете добри приятели. Внимавайте добре един за друг! Винаги мислете за това, че можете да разчитате един на друг.

Голямото куче леко изръмжа, сякаш изразяваше съгласието си. То беше разбрало думите на господаря си.

— А сега, Балдур — продължи Тор Ериксън. — Иди при този мъж и застани до него!

Той посочи испанския граф и Балдур послушно легна до него, както Вотан беше легнал до Ласитър. Учудващо беше как тези грамадни кучета се подчиняваха на тихия глас на трапера.

— А Локи остава при мен — заключи Ериксън. — Понякога е твърде необуздан, затова мисля, че аз най-добре ще се справя с него. За теб, Ласитър, както и за теб, графе, Локи не е подходящ партньор. От него всичко може да се очаква.

Ласитър се питаше какво ли означава всичко това.

— Да не искаш да кажеш, че ще се разделим, Ериксън?

Траперът кимна.

— Това е най-доброто за всички ни. Ще ви обясня къде ще се срещнем отново. Ако обаче не сте готови да последвате съвета ми, ще измислим нещо друго.

— Кажете какво си намислил, Тор! — подкани го Ласитър.

— Опитал да се поставя на мястото на О'Лийри — отговори траперът. — По характер този човек е страхливец. Дълго време се е крил зад маската си. Така необезпокояван е всявал ужас в цялата страна и едновременно с това е водил живот на известен и почитан човек. Сега обаче всичко това свърши. Корабът му се е запътил към дъното и в паниката си той ще се опита да спаси онова, което му остава. Скрил се е долу в блокхауса като плъх, подгонен от котки. В отчаянието си не подбира средства, за да се добере до сигурно място. Едновременно с това обаче не иска да се откаже от богатствата, които е натрупал в ранчото на убития си зет. Като събере всичко, ще се прехвърли с бандата си в Мексико. А там ще ни бъде трудно да се доберем до него. В Мексико той живее под друго име и всички го уважават. Там разполага със сигурно убежище. Затова първо ще се опита да се измъкне от капана, в който е попаднал.

— Но какво общо има това с твоя план? — попита нетърпеливо испанецът. — Какво смяташ да правиш, Тор Ериксън?

Траперът се усмихна.

— Както вече ви казах, сега ще се разделим. Ти и аз, Кастило, ще потеглим към ранчото „Циркъл Ем“. Ласитър ще остане тук и ще наблюдава следващите стъпки на негодника. По този начин ще заключим бандитите в клещи.

— Ами ако директно поемат пътя на юг? — попита скептично графът. — Има да чакаме напразно в ранчото.

Тор Ериксън бавно поклати глава.

— Ако наистина постъпят така, няма да допуснем да стигнат далеч. Пътят до Мексико е дълъг и въоръжените отреди бързо ще ги обкръжат. Всъщност бандитите би трябвало да вземат предвид, че скоро ще повикаме на помощ представителите на закона. По тази причина бързат толкова. Искат да се справят с нас колкото се може по-бързо, затова ще разиграят докрай картите, с които разполагат — а това са двете жени. О'Лийри знае, че докато животът на Корина и Джоузефин е в опасност, ние няма да предприемем нищо. Затова е толкова важно да не изпусваме нервите си. Играта, която играем, е на живот и смърт. Трябва да изчакаме противникът да направи първата грешка. И тогава да ударим толкова внезапно, че да не им оставим никакъв шанс... Е, какво? Съгласни ли сте с предложението ми?

Ласитър набързо премисли всичко още веднъж. Всъщност целият план на трапера се базираше върху едно предположение, върху някакво предчувствие, неподкрепено с доказателства. Но той имаше право в най-важната точка: бандитите бяха принудени да действуват. Не можеха да останат вечно в тази долина. А двете заложници имаха стойност за тях само докато бяха живи.

Тримата приятели обаче можеха да предприемат нападение само тогава, когато Корина и Джоси бяха извън опасност.

— Смятам, че трябва да опитаме — изрази мнението си Ласитър. — Мисля дори, че това е най-доброто решение.

Светлините в блокхауса изгаснаха. За миг само се появи единият от двамата главатари и врътна кранчетата на газените лампи. Къщата потъна в мрак. За Кастило де Тамарит вече нямаше цел.

Отсега нататък горещият му темперамент нямаше да им изиграе някой номер.

Той протегна ръка на Ласитър и двамата мъже се погледнаха в очите в лунната нощ.

— Каквото и да се случи, Ласитър — промълви испанецът, — аз съм сигурен, че в твое лице намерих приятел. Това се случва рядко в нашия жесток свят.

В думите му прозвуча тъга. Ласитър веднага я усети и почувствува горчивина при мисълта, че е натоварен със задачата да арестува испанския граф.

Тор Ериксън се изкашля.

— Време е да тръгваме, графе — прошепна той. — Трябва да стигнем в ранчото, преди Похитителя на жени и бандитите му да са дошли там. Можем да ги победим само ако изненадата е на наша страна.

Кастило де Тамарит решително кимна. Той се обърна рязко и тръгна напред. Старият трапер го последва. Като верни сенки двете кучета се плъзнаха след тях.

Ласитър остана на мястото си. Огромното куче Вотан лежеше до него. Ръката на мъжа се плъзгаше по гъстата козина, под която играеха стоманени мускули.

— Ние с теб ще се справим — прошепна му той и голямото животно зарови влажния си нос в бузата му.

Ясно беше — двамата бяха приятели. Ласитър разбра, че Тор Ериксън не е преувеличавал. Трите кучета наистина бяха най-добрите приятели, които човек можеше да си пожелае...

10.

По заповед на шефа си Блек Сам О'Мейли загаси и двете газени лампи. Така в дневната на блокхауса настъпи почти пълна тъмнина. Отвън проникваха само няколко ярки лунни лъчи.

Започна да се захлажда. Нощта се приближаваше към края си. Звезди не се виждаха, а луната бавно изчезваше на запад зад планинските гребени.

Наоколо цареше дълбока, потискаща тишина. Бандитите дебнеха в мрака. Преди половин час на вратата се появи мелезът Фис Конрой и пое водачеството на мъжете отвън. Беше получил строга заповед от Блек Сам да не предприема нищо.

Всички чакаха. Времето минаваше мъчително бавно, фактът, че бяха осъдени на бездействие, все повече изнервяше бандитите.

— За всичко е виновен Ласитър — шепнеше Ричард О'Лийри. — Дяволът е влязъл в тялото му. Забелязах го още щом го видях за пръв път в станцията на Уелс Фарго. Някакъв вътрешен глас ми нареди да го убия. Но не се вслушах в този глас. Сега вече знам, че направих грешка.

Почти нищо не беше останало от величествената му осанка. Ясно личеше, че е обхванат от истински страх. От минута на минута ставаше все по-безпомощен.

— Какво става, Сам? — изсъска той. — Защо не казваш нищо? Нямах ли идея какво трябва да предприемем? Трябва да се направи нещо. Не можем да чакаме тук цяла вечност. Трябва да действваме!

Безпокойството на боса се пренесе върху Блек Сам.

Той се питаше дали не е направил грешка, като се е присъединил с няколко свои хора към бандата на О'Лийри. В началото всичко изглеждаше много добре. Мъжете лесно заработваха парите си, но ето че скоро се показва и обратната страна на медала.

Всъщност Сам имаше лоши предчувствия още от самото начало. Действията на О'Лийри в основата си му бяха неприятни. Подобни неща винаги бяха отвращавали Сам. Но и самият той беше затънал

доста дълбоко в блатото. За да се измъкне, трябваше да се втурне право напред — към гибел или към спасение.

Във всеки случай вече нямаше връщане назад. Трябваше да се предприеме нещо, и то бързо.

Думите на О'Лийри отекваха в главата му.

Да, трябваше да се направи нещо!

Но какво?

Навън беше толкова тихо. Каква ли дяволия замисляха ония, които ги дебнеха в мрака?

Блек Сам се опита да се постави на мястото на враговете си, но нямаше достатъчно фантазия, за да премисли внимателно всички възможности.

— Какво има, Сам? — изсъска О'Лийри. — Защо не отговаряш?

Босът беше в паника. Това ясно пролича по гласа му. Чувствуваше се притиснат до стената. Нервността му нарастваше с всяка минута.

— Трябва да им покажем нещо толкова страшно, че да изпуснат нервите си. Едва тогава ще знаем как да действуваме по-нататък.

— Какво предлагаш, Сам? — попита с треперещ глас главатарят. — Надявам се, че е нещо разумно.

О'Мейли се усмихна доволно. Разбра, че оттук нататък той поема командването и се замисли как най-добре би могъл да използва ситуацията за свои собствени цели.

Пари имаше достатъчно. Освен това Сам знаеше къде са скрити заграбените богатства. Не беше кой знае колко трудно да се добере до тия пари, когато бъде премахнато единственото препятствие между него и тях.

А това препятствие беше Ричард О'Лийри.

— Какво мълчиш, Сам? — настоя упорито той. — Нали каза, че си намислил нещо?

Блек Сам доволно се усмихна в мрака. О'Лийри не можеше да го забележи, а дори и да виждаше лицето на своя адютант, беше твърде уплашен, за да различи опасните знаци по него.

— Някъде отвън в тъмното ни дебнат трима мъже — заговори Блек Сам. — Възможно е да не са сами. Сигурно са се скрили някъде и се съветват какво да правят. Всъщност тяхната ситуация е подобна на нашата. Те не смеят да ни нападнат, защото се страхуват за живота на

двете жени. Ние трябва да се опитаме да отклоним вниманието им. А това ще ни се удаде, само ако им подхвърлим достатъчно добра примамка.

Той направи кратка пауза и по пресекливото дишане на шефа си разбра че нервността му още повече се е усилила.

— По дяволите! — изсъска О'Лийри. — Говори най-после, Сам!

— Трябва да се разделим, шефе — отговори Сам, без да знае, че в това време Тор Ериксън казва същото. — Макар и само за няколко минути.

— А как ще стане това, Сам? — попита дрезгаво О'Лийри.

— Ти си босът, аз съм твой подчинен — отговори невъзмутимо Сам. — Ти вземаш решенията. Ти ще определиш кой от двамата ни пръв ще напусне тая колиба. Вярно е, рискът е голям, но някой от нас трябва да го поеме върху плещите си. Аз съм готов да рискувам, шефе. Но с удоволствие ти предоставям правото да бъдеш пръв.

— Как да разбирам това? Обясни ми го по-точно!

— Лесно е за разбиране — обясни Блек Сам. — В блокхауса има две пленници. Един от нас ще вземе някоя от тях и ще излезе навън. Ще държи жената като заложница пред себе си и никой от хората вън няма да посмее да стреля. Нали може да улучи жената!

О'Лийри си представи ситуацията и веднага му стана ясно, че в никакъв случай няма да се впусне в подобен експеримент. Нека Блек Сам си троши главата. Ако той се справи успешно, и самият О'Лийри ще се осмели да напусне къщата.

— А после какво ще правим? — попита той.

— Нали вече говорихме за това, шефе — отговори Сам. — В „Циркъл Ем“ ще бъдем на сигурно място. Двете жени ще затворим в мазето. Там никой няма да ги открие. В ранчото сме като в истинска крепост. Вече сме обмислили какво ще правим, ако се появи въоръжен отряд. Какво струват показанията на трима скитници срещу думата на един почтен човек! Поне двама от тях са търсени от закона. Забравихте ли, че испанецът е извършил убийство? Освен това ви казах, че обяви за главата на Ласитър висят из целите Съединени щати. Остава само траперът, Ловеца на вълци, но и с него ще намерим начин да се справим. Никой няма да повярва на един откачен старец, който се е свързал с двама търсени от закона престъпници. Какво ще правим сега, шефе? Съгласен ли си с предложението ми?

— Съгласен съм, ако ти излезеш от къщата пръв — отговори О'Лийри. — Идеята е твоя, затова ще поемеш риска. Съгласен ли си?

О'Мейли доволно се ухили, но събеседникът му не видя това в тъмнината.

— Ти си босът, а аз съм твой подчинен — повтори Блек Сам. — Ако кажеш да вървя, тръгвам.

— Хайде, опитай си късмета, Сам! Желая ти много щастие. Вероятно ще успееш да се измъкнеш. А аз ще чакам в къщата, докато ми дадеш знак. Съгласен ли си?

Решението беше взето и Блек Сам беше доволен. За него нямаше съмнение, че скоро ще направи големия удар на своя живот.

— Кого да взема със себе си, шефе? — попита той. — Коя от жените ще задържиш за себе си?

— Русата — отговори О'Лийри. — Няма да ми е много приятно да съм затворен тук със собствената ми племенница.

Босът на бандитите нервно се изсмя. Струваше му се, че е казал особено интересен виц.

— Всичко е наред — промърмори Блек Сам. — Но не бива да губя повече време. Ще свърша тая работа още преди да е настъпил денят. Или скоро ще бъда мъртъв, или ще пратя в ада всичките ни неприятели. Значи излизам навън със жената на испанеца. А ти се дръж в сянката, докато не разберем със сигурност, че теренът е чист. Тогава ще ти дам знак. Може да мине доста време, преди да се уверим, че враговете ни са се оттеглили.

— Ами ако все пак не предприемат нищо, а продължат само да ни наблюдават? — попита скептично О'Лийри и сърцето му заби по-силно. — Какво ще правим тогава?

Сам се изсмя тихо и иронично.

— Тогава и ние няма да направим нищо, шефе — отговори той. — Ще се приберем в „Циркъл Ем“ и там всичко ще стане, както ти предрекох.

О'Лийри имаше някакво смътно усещане за надвиснала беда. Това чувство се появяваше, когато се забъркваше в някоя каша.

— Ами ако въпреки всичко почнат да стрелят? — прошепна той. — Може пък повече да не се съобразяват с живота на жените? Случват се подобни неща.

— Смятам, че по-скоро ти самият си ги вършил — изръмжа Блек Сам, без да си прави труд да скрива презрението си. — Прав ли съм, шефе? Ти със сигурност няма да се спреш пред нищо.

— Обвиняваш ли ме, Сам? — избухна О'Лийри. — Не ми се слушат подобни неща. Ти май си твърде мек. Ако не се промениш, нищо хубаво не те очаква.

Вбесеният бандит искаше да му отговори по подходящ начин и да изкрещи в лицето му цялото си презрение, но в последния миг се овладя и реши да мълчи. И без това босът скоро щеше да преживее твърде неприятни неща. Тогава щеше да полудее от ярост. Само при мисълта за това Блек Сам се ухили доволно.

Той стана и отиде при Корина, чиято фигура едва-едва се различаваше в тъмнината.

Скоро оковите паднаха на земята. Полумъртвата от изтощение жена се отпусна в ръцете на бандита. Той си помисли, че е изпаднала в безсъзнание, но това не беше вярно.

Корина отчаяно търсеше някакъв изход. Помисли си да измъкне ножа от колана на брадатия или пък револвера от кобура му. Но в същия миг, когато ръката ѝ се промъкна към колана на Блек Сам, бандитът ѝ залепи звучна плесница.

Корина изпищя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не на мен тия! — изръмжа Блек Сам. — Въобще не си прави илюзии! При мен не можеш да си позволиш подобни шеги.

Той я блъсна грубо и тя падна на колене.

— Облечи си нещо! — заповяда рязко бандитът. — Има достатъчно дрехи. Двамата с теб отиваме на излет. Може би ще преживееш доста приятни мигове...

Корина не отговори. Събра дрехите си, свалени миналата вечер от О'Лийри, и се облече, като непрекъснато поглеждаше към Джоузефин Кейн.

Русото момиче едва се различаваше в мрака. Главата му беше сведена на гърдите. Явно то почти не възприемаше онова, което ставаше около него.

Корина искаше да я утеши, но не намираше подходящите думи.

Блек Сам изви ръцете на гърба ѝ, завърза китките ѝ с късо въже и блъсна пленницата пред себе си към вратата.

— Помни, шефе — каза на сбогуване той, — ще мине поне половин час, докато се уверим, че теренът е чист. Или навън ще загърмят оръжията, или планът ни ще се осъществи без проблеми.

После брадатият блъсна вратата и изведе пленницата си навън.

Ричард О'Лийри седеше свит в ъгъла и се вслушваше в мрака. Очите му бяха затворени. Целият се тресеше от страх. Ако враговете му отвън действуваха по същия начин, както бе постъпвал в подобни ситуации, той беше загубен.

Внезапно бандитският главатар усети колко е самотен. Беше сам с пленницата си. Нямаше никой наблизо, който би могъл да му помогне. Отново го обхвана паника, но не беше в състояние да предприеме каквото и да било.

Тази тишина просто късаше нервите му.

Какво ли правеше сега Блек Сам?

* * *

Когато постоя няколко секунди с пленницата си пред вратата, без да се случи нищо, Блек Сам си отдъхна. И неговите нерви бяха опънати до крайност.

Наблюдаваха ли го? Може би враговете бяха наблизо и дебнеха удобния случай...

Най-после бандитът се раздвижи. По дяволите, нямаше смисъл от безполезни размишления в тази напрегната ситуация.

— Върви! — изсъска той в ухото на Корина. — И се моли приятелите ти да проявят здрав разум. Ако не направят някоя глупост, нищо няма да ти се случи.

Той подкара пленницата пред себе си към изгорелия хамбар. Когато внезапно пред очите му изникна човешка фигура, О'Мейли инстинктивно посегна към револвера, но позна Фис Конрой и си отдъхна.

— Какво става, Сам? — прошепна индианецът. — Къде е шефът?

Сам си каза, че е дошло време да спечели първия съюзник за своя дяволски план.

— Босът е прекалено страхлив, за да излезе навън — отговори тихо той. — Този човек е подлец, Фис. Време е да го пратим по дяволите. Казвам ти го съвсем открито, защото те смятам за свой приятел. Вече няма смисъл да премълчаваме истината. Трябва двамата с теб да се погрижим да спасим онова, което е останало. Тръгваш ли с мен, амиго? Мога ли да гледам на теб като на свой съюзник?

Апачът кимна невъзмутимо.

— И аз си мислех същото, Сам — промълви той. — Ако изчезнем оттук достатъчно бързо, трябва само да отидем в „Циркъл Ем“ и да приберем парите, които е насъбрал О’Лийри. Но е нужно да побързаме. Докато е тъмно, имаме шанс да се скрием. Най-добре е да разделим парите само между нас двамата.

— Май няма да стане. Всъщност колко хора ни останаха?

— Общо осем.

— С нас двамата стават десет. Множко сме за делба. Накрая искам да ми остане толкова, че до края на живота си да живея както винаги съм си желал.

— Ще го уредим — прошепна мелезът. — Само трябва да имаме търпение. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Ти за глупак ли ме смяташ? — изръмжа Сам. — Хайде, тръгвай! Отведи ме при останалите. Ще им разкажа нещо интересно. Но какво става с Ласитър и другите двама? Дали все още са някъде наблизо?

— Почти съм сигурен, че са тук. Те няма да изпуснат шанса си.

Сам надменно се ухили.

— Докато жената е при нас, няма да рискуват.

Двамата тръгнаха към мястото край потока, където бяха оставили конете си, обградени с въжета, увити по стеблата на дърветата, Фис Конрой тихо изсвири и след секунди от отиващия си мрак изникнаха мътните сенки на бандитите.

— Слушайте какво ще ви каже Сам — прошепна Фис Конрой. — Останахме малко хора. Част от нас са убити. Други подло офейкаха. Отсега нататък ще се бием на живот и смърт. Всеки от вас трябва да държи очите си отворени и да се бие като дявол, ако искаме да успеем. Чуйте сега какво има да ви каже Сам.

Блек Сам се покашля и заговори тихо, но настоятелно:

— Идвам с поръчение от шефа. Той остана в блокхауса с русото момиче, което е заложница. Изпрати ме с важна задача. Първо, трябва да ви предам да се подчинявате на заповедите ми. Двама от вас ще останат при блокхауса да го пазят. Шефът избра Пако и Флин Мейлс за своя охрана. Останалите тръгват с мен. На конете, хора! Да изчезваме, преди да се е развиделило.

Никой не се възпротиви. Нито пък бяха зададени въпроси. Всички се подчиняваха на Блек Сам.

Ласитър внимателно наблюдаваше бандитите, които извеждаха конете си в предутринния здрач.

Дали Ричард О'Лийри най-после беше разбрал какъв номер му бяха погодили? Как ли се чувствуваше сега?

Той беше сам в блокхауса и вероятно не знаеше, че го оставят сам и беззащитен.

Ласитър наблюдаваше бандитите с доволна усмивка на устните си и продължаваше да гали гъстата козина на голямото куче.

— Много интересно става, Вотан — промърмори той. — Май скоро ще има работа и за нас с теб.

Вотан побутна с нос рамото на мъжа до себе си, сякаш искаше да каже:

— Ние двамата се разбираме, Ласитър...

11.

Сивата предутринна светлина проникваше през малките прозорци. Ричард О'Лийри беше задрямал. Седеше на пода с подвити колене и глава, отпусната върху скръстените му ръце.

Внезапно чу конски тропот и се събуди. Скочи на крака като ухапан от тарантула и се втурна към прозореца.

Мозъкът му заби тревога. Скоро с пронизваща яснота разбра какво е станало. Нямаше нужда да размисля дълго, за да проумее, че е направил огромна грешка.

Бандитът тихо изруга. Какво да прави сега?

Неговият най-верен човек го беше измамил! По-нататъшните му стъпки също бяха извън всякакво съмнение.

Зарът беше хвърлен. Сега трябваше да се извлече колкото се може по-голяма полза от тази проклетата ситуация.

О'Лийри се обърна към русата си пленница. Погледна я и с два скока се озова до нея. С треперещи ръце я освободи от веригите ѝ. Младата жена беше напълно изтощена и едва не се строполи в безсъзнание на пода. Нямаше сили да се държи на краката си и политна в обятията на О'Лийри, сякаш търсеше спасение точно в ръцете на мъчителя си.

Няколко секунди бандитът здраво стискаше голото женско тяло. Веднага у него се събуди похотта. Вдигна Джоузефин, за да я отнесе на леглото, но в същия миг го прониза страшната мисъл, че собственият му заместник е избягал с хората си.

Точно човекът, на когото сляпо се доверяваше!

— Бъди проклет! — изсъска той. После отново сграбчи русото момиче, което лежеше в безсъзнание на земята. Ръцете му се увиха около голото ѝ тяло.

В главата му цареше пълен хаос. Светът се срутваше пред очите му. Нима с един удар всичко беше свършило?

Имаше ли все още някакъв шанс?

Беше сигурен, че враговете му продължават да дебнат някъде отвън. Бяха пропуснали Блек Сам и пленницата му, защото първо искаха да се разправят с него — с шефа на бандата.

Някаква фиксидея се беше загнездила в размътения мозък на бандита и не го напускаше.

— Ти, само ти си виновна! — изръмжа той и се наведе над русото момиче. — Само заради теб попаднах в тоя капан. Но ще си платиш за това! Горчиво ще се разкайваш!

Тя се опита да се освободи от желязната му хватка. Поиска да се изправи, да се хвърли настрана, но нямаше шанс срещу силния мъж.

Внезапно бандитът вдигна глава и се вслуша. Навън се чува стъпки. Първата утринна светлина проникна през прозореца.

О'Лийри беше обхванат от паника. Вече си представяше как Ласитър и другарите му нахлуват в къщата и се нахвърлят върху него.

Той измъкна револвера си и сложи пръст на спусъка.

Някой блъсна вратата.

— Шефе, ние...

Мъжът, който се появи на прага, не можа да завърши изречението си.

Беше един от бандитите, които бяха оставени от Сам О'Мейли за охрана на главатаря. Мъжът се казваше Флин, но не успя да изрече дори името си. Пък и нямаше да има голяма полза от това, тъй като О'Лийри отдавна не знаеше имената на всичките си хора. Също така не ги познаваше по лице.

Флин беше закъснял твърде много. Револверът на О'Лийри изгърмя, бандитът политна назад и падна на колене.

— Шефе! — изкрещя отвън Пако, вторият бандит. В гласа му звучеше ужас. — Не стреляйте, шефе! Ние сме от вашите хора. Сам ни изпрати да ви охраняваме, шефе.

Ричард О'Лийри стоеше леко приведен. Очите му диво блестяха. В краката му лежеше Джоси и не смееше да се помръдне, тъй като беше разбрала, че от този разярен мъж може да се очаква всичко.

— Аз съм Пако Фернандес! — прокълтя отново гласът на бандита. — А мъжът, когото уби, се казва Флин. Той ми е приятел. По-скоро, беше. Защото май наистина е мъртъв...

Пако Фернандес говореше така, както и мислеше. За него нямаше голямо значение, че Флин е мъртъв. Занимаваше го единствено

тревогата, че той ще бъде следващият.

О'Лийри хвърли поглед към револвера си като пробудил се от дълбок сън. Едва сега в съзнанието му проникнаха думите на Пако Фернандес. Той поклати глава и от устните му се изтръгнаха няколко несвързани думи. Не можеше да проумее, че е убил един от хората си.

Навън отново се чу гласът на Пако. Този път обаче това беше страшен, пронизителен крясък.

— Ласитър!...

Веднага след това изгърмяха два изстрела.

* * *

Ласитър изчака Блек Сам и другарите му да излязат от долината. Обаче не успя да види, че двама от негодниците останаха да охраняват шефа си.

Мислите му бяха заети единствено с Джоси и главатаря на бандитите. В блокхауса бяха останали само те двамата. Ако му се удаде да ги нападне светкавично и напълно изненадващо, с О'Лийри ще бъде свършено.

Веднага щом заглъхна конският тропот, Ласитър се отправи към блокхауса. Когато между него и къщата оставаха не повече от двадесет стъпки, стана нещо неочаквано.

Първо голямото куче изръмжа предупредително. След секунда вляво от къщата се появиха двамата бандити, които бързаха да отидат при шефа си.

Ласитър видя как Флин блъсна вратата. Чу, че негодникът изкрещя нещо и в същия миг от вътрешността на къщата прокътня изстрел. Мъжът се строполи на прага, претърколи се встрани и остана да лежи неподвижен. Вторият бандит уплашено изпищя и извика на шефа си, че е сбъркал, че той е Пако. Когато се приближи до отворената врата, мъжът видя насреща си Ласитър.

Само за секунда Ласитър беше намислил дързък план. Трябваше да се промъкне до Пако и безшумно да го обезвреди, за да може спокойно да се заеме с главатаря. Той сигурно щеше скоро да разбере, че мъжът отвън е един от неговите хора — и тогава Ласитър щеше направо да влезе вътре.

Но за нещастие Пако го забеляза в последния момент. Той изкрещя името му, като едновременно с това измъкна револвера си и стреля.

Двата изстрела се кръстосаха. Нещо тежко улучи главата на Ласитър. Пред очите му сякаш експлодира огнена топка. Той се олюля, но успя да се задържи на крака. Като в мъгла забеляза как Пако се строполи на земята и се запита дали самият той ще успее да запази равновесие.

От слепоочието по дясната половина на лицето му се стичаше кръв. Продължаваше да стиска револвера в дясната си ръка, но знаеше, че в това си състояние не може да стреля точно. Всичко се въртеше пред очите му, а мъглата просто не искаше да се разсее.

Като в мъгла Ласитър забеляза Ричард О'Лийри, който се появи на вратата, сложил пред себе си Джоузефин като предпазен щит. Явно в паниката си босът не проумяваше, че има работа с един-единствен човек, и то ранен.

— Освободи пътя, Ласитър! — изръмжа той. — Остави ме да мина или ще те застрелям като бясно куче!

Ласитър се олюля. Письците на момичето идваха някъде много отдалеч.

— Пусни я, О'Лийри! — изпъшка той. — Пусни я, копеле! Поне веднъж в живота си се бий като истински мъж. Пусни жената!

Бандитът нямаше намерение да стори подобно нещо. Подигравателният му смях отекна болезнено в ушите на Ласитър.

— Ела да си я вземеш! Ела де!

И той стреля. Ласитър видя пред себе си черното дуло на пистолета, но бандитът беше прибързал. Освен това ръката му се отклони поради бързото движение на Джоси.

Големият мъж се втурна напред. Трябваше да рискува. Трябваше да победи в юмручен бой Похитителя на жени, защото иначе излагаше Джоси на опасност.

Момичето отчаяно се извиваше в железните ръце на престъпника, опитвайки се да му попречи да се прицели. И този път то успя. Ласитър отново видя как от дулото на револвера изскочи пламък, но куршумът профуча далеч от него.

В следващия миг той се удари в бандитския бос. Той все още беше като замаян от раната в слепоочието си, но сблъсъкът с О'Лийри

беше толкова силен, че двамата мъже и момичето се строполиха на земята.

Джоси се претърколи встрани толкова бързо, колкото беше възможно. О'Лийри се надигна все още с револвер в ръка. Понечи да стреля и този изстрел щеше да реши всичко, да сложи край на цялата драма.

В същия миг, когато натисна спусъка, срещу него се спусна тъмна сянка. Кратък лай, подобен на ръмжене, после — пронизителен писък. Като в мъгла Ласитър забеляза как ноктите на Вотан се впиха в ръката на О'Лийри. Олюлявайки се, той се надигна.

Погледна свития на земята мъж и бдящото куче до него, без да обръща внимание на кръвта, която се стичаше по лицето му.

— Край на играта, О'Лийри — промълви той. — Или смяташ, че имаш още шансове?

Похитителя на жени поклати глава. Револверът лежеше на земята до него.

— Ти спечели, Ласитър — изпъшка той. — Предавам се.

Големият мъж вдигна револвера си от земята и го прибра обратно в кобура. Ясно беше, че О'Лийри вече не представлява опасност за него. Отиде при голямото куче, погали го по врата и после коленичи край Джоузефин Кейн, която тъкмо отваряше очи.

— Къде са другите? — изохка тя и седна на земята. — Какво стана с Корина, Ласитър?

— Изглежда, Блек Сам е станал водач на бандата — отговори той. — Видях го как потегли с Корина и другите негодници. Но се надявам, че няма да има повече усложнения. Всъщност страшното вече мина.

Двамата се погледнаха в очите и у Ласитър се надигна желанието да остане с това момиче колкото се може по-дълго време.

Той се опита да потисне мисълта за това, което може би се беше случило междувременно. Вече нищо нямаше значение за него. Виждаше само Джоси и в тези минути тя му се струваше толкова красива, колкото никога досега.

Младата жена бавно протегна ръце към него.

— О, Ласитър! Ти просто не знаеш колко много те...

Той не я остави да се доизкаже, наведе се и я целуна. Ръцете му се плъзнаха по нежната ѝ кожа, отбелязвайки многото следи от

мъчения, които щеше да запише в сметката на Ричард О'Лийри.

Джоси беше изтърпяла много през тези дни и той трябваше да ѝ помогне да забрави стореното зло.

Ласитър хвърли кратък поглед през рамо, колкото да се увери, че голямото куче стои на стража и не изпуска от очи заловения бандит.

— Искам да ме отървеш от този звяр! — извика плачливо Похитителя на жени. — Не ме оставяй сам с него. Той ще ме разкъса на парчета.

Ласитър презрително се изплю на земята.

— А ти какво щеше да направиш с мен, О'Лийри?

После той повдигна русото момиче и го поведе към къщата. Джоси се държеше за него като удавник за сламка.

— Какво щастие, че се появи навреме — прошепна тя. — Още от самото начало знаех, че ще се справиш. Трудно ли беше, мили?

Ласитър само се усмихна. Джоси беше поставила въпрос, на който не можеше да отговори. Мислеше си за кучето, което в този момент стоеше на стража пред къщата.

Тор Ериксън наистина не беше преувеличил, когато твърдеше, че кучетата му са най-добрите приятели, които един мъж може да си пожелае.

Един последен поглед през прозореца го убеди, че Вотан наистина стои на стража. Ласитър беше сигурен, че през следващите часове и двамата ще могат да се насладят на спокойствието, от което имаха толкова голяма нужда той и Джоси Кейн...

12.

Блек Сам О'Мейли дръпна юздите на коня си и триумфално се вгледа в долината и в сградите на ранчото „Циркъл Ем“. Чернобрадият бандит си въобразяваше, че е много близо до мечтаната цел. Той хвърли поглед към Корина, която с последни усилия се крепеше на седлото, и подигравателно произнесе:

— Я се огледай наоколо, лейди! Тази долина някога беше твоя родина. Там долу си се появила на белия свят, а баща ти е работил цял живот, за да създаде това, което виждаш пред себе си. Ти трябваше да го наследиш, но ето че целият имот отиде в ръцете на вуйчо ти. Вие всички подценихте този дявол, но не и аз. Направих грешка, че известно време го смятах за непобедим господар. Но за щастие бързо разбрах, че и той като всеки човек си има слаби места. Видях, че е страхливец, и съумях да се възползувам от това. Скоро ще бъда в Мексико и напълно ще забравя миналото си. Пред мен ще се разкрие блестящо бъдеще. До края на дните си ще живея като богат и почитан от всички човек.

И той се засмя доволно.

Корина де Тамарит не го удостои дори с поглед. Сълзите пареха на очите ѝ, когато се загледа в родната си долина. Спомни си всички чудесни години, прекарани тук, и с болка се замисли за баща си, който беше последната ѝ надежда. Беше вярвала, че ще намери убежище в ранчото на родителите си, за себе си и за своя мъж, графа. Но дори и това не им беше дадено.

Като че ли всички тъмни сили се бяха съюзили срещу тях.

Корина знаеше какви са намеренията на Блек Сам. Бандитът смяташе да събере плячката и да офейка в Мексико. Само преди секунди ѝ го беше повторил с подигравателно самодоволство.

Въпреки всичко жената не губеше кураж. Знаеше, че съпругът ѝ е жив и че никога няма да я изостави. Надяваше се, че няма да се разкрие преждевременно и ще изчака подходящия миг за нападение.

— Защо не отговаряш, лейди? — изръмжа Блек Сам. — Езика си ли глътна?

Тя се усмихна горчиво.

— Мисля за това, което ще стане с мен — проговори дрезгаво. — Ще ме продадеш ли в някой мексикански бордей? Или си измислил някоя друга мръсотия, О'Мейли?

Той сви рамене.

— Още не съм решил — отговори равнодушно. — Вероятно ще те убия. Смятам, че с течение на времето ще ставаш все по-голям товар за мен. Освен това не бива да забравяме мъжа ти. Познавам такива като него. Той е от ония типове, които никога не се предават, когато са си наумили нещо. Трябва да убия и него, а това може да стане само ако...

Той не се доизказа, само се усмихна. Корина никога не беше виждала толкова жестокост, изписана на нечие човешко лице.

Тя разбра неизречената му мисъл. Този бандит щеше да я убие.

Бяха на път от рано сутринта и Сам се питаше защо едва сега му е хрумнала тази идея. Вероятно причина за това беше нервността му и бързината, с която бяха тръгнали на зазоряване.

Беше се почувствувал твърде сигурен и въобще не се сети за испанеца и останалите си противници. Изпълваше го единствено алчност и заедно с това — чувство за триумф.

— По-добре сега, отколкото по-късно — промърмори на себе си той. — Иначе може да стане късно. Лошо ще бъде, ако я видят в ранчото. Трябва да се сложи край...

Той говореше толкова тихо, че Корина не можа да разбере думите му. Но младата жена с ужас видя как бандитът измъкна револвера си и насочи дулото му към нея.

— Не! — изпищя тя. — Не бива да правиш това, О'Мейли! Това е убийство. Не стреляй!

Лицето на бандита беше като изсечено от камък. Той явно беше решил да тегли чертата и вече нищо не можеше да му попречи. Дали наистина нищо?

Някъде отстрани към него се втурна черен жребец. Блек Сам неволно обърна глава и видя Фис Конрой, които препускаше в галоп. Индианецът размахваше уинчестъра си като боздуган и крещеше нещо неразбираемо.

Събитията се преплетоха.

Блек Сам стреля по Корина, но не я улучи.

Между храсталаците и скалите в дъното на долината изникна ездач на мощен черен жребец. С периферното си зрение Блек Сам позна испанския граф, който препускаше към него като бог на отмъщението.

Изгърмяха няколко изстрела. Мъжете се разкрещяха диво един през друг. Мелезът скочи върху Блек Сам и го свали от седлото. Двата мъже, вкопчени един в друг, се затъркаляха по твърдата земя.

Кастило де Тамарит мислеше единствено за жена си, която трябваше да бъде изтръгната от лапите на бандитите.

От няколко часа насам той наблюдаваше конниците, дебнейки удобен случай да ги нападне. Естествено през цялото време мислеше за думите на трапера, с когото се бяха разделили сутринта. Уговорката им беше да изчакат някои наистина удобен случай, за да имат сигурни изгледи за успех. Но когато графът видя как Блек Сам измъкна револвера си от кобура и се прицели в Корина, той не можа да се сдържи и се втурна срещу негодниците.

Когато се озова във вихъра на боя, Кастило осъзна, че е действувал твърде прибързано. Нямаше никакъв шанс срещу превъзхождащите го по брой бандити.

Силен удар с приклад се стовари на главата му и той изобщо не усети как се плъзна от коня и рухна на земята.

Само след секунди Фис Конрой също се просна в безсъзнание на земята и Блек Сам триумфално се изсмя.

— Свършено е с нас — извика той. — Ще сложа и вас на дръвника, както го правеше О'Лийри. Ще си устроим истински спектакъл. А теб, лейди — обърна се той към Корина, която беше побеляла като платно и едва се крепеше на коня си, — теб ще те продам в Мексико сигурен съм, че ще получа добра цена.

Тя само преглътна. Не беше в състояние да произнесе нито дума.

Двама от бандитите лежаха ранени на земята. Това също изпълваше Блек Сам с доволство. Заедно с Фис Конрой вече ставаха трима души, които нямаше да участвуват в делбата. С него оставаха още четирима, но и от тях щеше да се отърве, когато му дойде времето. Не се съмняваше в себе си.

— На конете! — заповяда той. — Време е да свършим с тая работа.

След минута всички препускаха към ранчото. Двамата ранени с разкривени от болка лица се свиваха на земята, усещайки, че са станали излишни. С дива ярост в сърцата те се взираха след Блек Сам и доскорощните си другари.

— Този кучи син! — изохка единият. — По-лош е дори от О'Лийри. Никога не бих го повярвал.

— И той ще си намери майстора — промърмори другият. — Много съм чувал за Ласитър. Той е от тия, които никога не се предават. Обзалагам се, че и сега е някъде наблизо.

— По-добре е, че не тръгнахме с другите — допълни другарят му. — Никаква печалба няма да има. Трябва да сме радостни, че останахме живи.

И двамата започнаха да превързват раните си.

Един мъж ги наблюдаваше отдалеч с доволна усмивка. Това беше Тор Ериксън, старият трапер, заедно с двете си кучета Балдур и Локи. Когато Кастило де Тамарит се втурна срещу бандитите, траперът тихо извири и Балдур веднага се върна при своя истински господар. Тор Ериксън сметна, че е безсмислено да се намесва в неравния бой, тъй като не искаше да убива никого.

Двете кучета тихо ръмжаха.

— Спокойно, спокойно, амигос — проговори тихо той. — Не бива да бързаме. Ако и ние сгрешим като графа, накрая никой няма да остане жив.

У стария трапер не се забелязваше и следа от вълнение. Той мислеше за Ласитър. Разчиташе на него. Хора като него не се оставяха нищо да ги развълнува. Богатият опит на пълния му с превратности живот го беше научил на много неща.

Той проследи с очи Блек Сам и последните четирима бандити, които заедно с тримата пленници влизаха в двора на ранчото. Нямахше какво друго да прави, освен да изчака...

Когато Корина влезе с мъжа си и апача в къщата, по страните ѝ се стичаха сълзи. Това вече не беше нейният дом, който помнеше, когато замина със съпруга си за Испания.

От процъфтяващото ранчо „Циркъл Ем“ бяха останали само спомените. „Свърталище на духове“ — мислеше си отчаяно младата

жена. Не я посрещна никой от старите доверени хора. Ричард О'Лийри се беше погрижил да подмени персонала с нови лица, на които стопроцентово можеше да разчита.

— Сега шефът съм аз — обясни Блек Сам на мъжете, които го посрещнаха в двора на ранчото. — Босът заповяда така.

Така отношенията бяха ясни. В ранчото едва ли щеше да има някой, който да се възпротиви на нарежданията на Блек Сам. Всички го признаха за свой шеф.

Той лично надзираваше отвеждането на пленниците в избата. Слязоха в склада за провизии, който Корина познаваше, и оттам, през тъмен ходник — в голямо сводесто помещение, което ѝ беше неизвестно. Тук нямаше прозорци, въздухът беше спарен. Помещението беше оскъдно осветено от една газена лампа.

— Това е мое дело — каза гордо чернобрадият бандит. — По мое предложение босът реши да построи този затвор. Тук са скрити и парите му.

Испанският граф, съпругата му и мелезът стояха мълчаливо. Двамата мъже бяха вързани, но дори и ръцете им да бяха свободни, нищо не можеха да предприемат.

Блек Сам ухилено пристъпи към индианеца и го сграбчи за раменете.

— След един час ще умреш, Конрой — изсъска той. — Давам ти време да се подготвиш за смъртта. После ще дойде редът на испанеца и жена му. В Невада дълго ще говорят за тази страшна нощ...

Фис Конрой се изплю право в лицето на довчерашия си другар.

— Бъди проклет. Сам! — изкрещя той. — Предаде боса си, не се спираш дори пред убийството на жена! Дано адът те погълне, копеле! Проклинам деня, в който те срещнах! Ти...

Силен юмручен удар се стовари право в лицето му. В следващата секунда револверът на Сам го улучи в тила.

Фис Конрой рухна на пода и остана да лежи неподвижно. Блек Сам втренчи очи в графа и жена му.

— Той пръв ще замине за ада — проговори ледено. — След него ще тръгнете и вие двамата. Но може преди това да хвана Ласитър и трапера. Едва когато премахна всички ви, ще мога да спя спокойно.

След тези думи той се обърна и блъсна тежката, обкована с желязо врата. Тя се затвори след него и пленниците потънаха в дълбок

мрак.

Корина се промъкна опипом при мъжа си, но не успя да свали стоманените белезници. Тя нямаше понятие, че белезниците се отварят с много прост трик. Но човек трябваше да познава начина.

— Божичко! — проплака младата жена. — Какво ще стане с нас, Кастило?

— Кураж, Корина! — отговори тихо графът. — Все още има надежда. Нали имаме приятели. Тор Ериксън и Ласитър никога няма да ни изоставят.

— Къде са те? — попита тя и графът тихо ѝ обясни всичко, което бяха уговорили помежду си тримата мъже...

* * *

Двамата не знаеха колко време е минало, когато дойдоха да отведат Фис Конрой. Мелезът посрещна достойно съдбата си.

— За всеки от нас идва часът на смъртта — прошепна той. — Така е в живота...

Когато вратата се затвори зад него и пазачите му, Корина и съпругът ѝ останаха сами в мрака.

— Скоро и той ще умре — прошепна тихо младата жена. — А после Блек Сам ще убие теб и мен. Страх ме е, мили...

Тя обгърна шията му с две ръце и нежно го зацелува. Обичаше този мъж повече от всичко на света.

Графът се чувствуваше безпомощен като никога досега. Не можеше дори да прегърне обичната си съпруга, за да я утеши.

Оставаше им само да се надяват...

13.

Времето за Джоси и Ласитър отлиташе като в сън. Отново настъпи нощта. О'Лийри лежеше окован в съседното помещение. Ръката на Ласитър се плъзгаше по нежното женско тяло, но мислите му бяха другаде. Той мислеше за приятелите си. Бяха се уговорили да тръгне по следите на бандата, но след тежката битка и получената рана големият мъж беше толкова изтощен, че нямаше сили за нищо.

Беше му толкова добре с тази жена. С нея бяха прекарвали незабравими часове. Но вече беше време да се заеме отново с работата си. Корина, испанският граф и Тор Ериксън разчитаха на него.

Джоси чувствуваше същото.

— По-добре ли си вече, амиго?

— Добре съм — усмихна се Ласитър. — Питам се само какво става с нашите приятели. Дано Блек Сам не им е изиграл някой номер.

— Блек Сам ще се върне да освободи шефа си — прошепна Джоси. — Предчувствувам го.

Младата жена се притисна до любимия си.

— Ще изчакаме — каза той. — Каквото и да се е случило, сега няма смисъл да се предприема каквото и да било. Ние...

Той не можа да се доизкаже. Голямото куче пред вратата тревожно излая.

Ласитър светкавично скочи от леглото и грабна револвера. Вратата се отвори с трясък и в стаята нахлу някакъв мъж. Ласитър веднага го позна по червената лента на челото. Беше Фис Конрой, апачът, с когото се беше сблъскал веднъж.

— Не стреляй! — извика мелезът, когато дулото на револвера опря в корема му. — Вече не съм ти враг, Ласитър!

После се отпусна на колене пред големия мъж, скръсти ръце като за молитва и наведе глава в знак на подчинение.

Ласитър нямаше доверие на подобни изпълнения. Твърде внезапно се беше променил този човек. Нещо не беше наред.

Той хвърли поглед надолу към мелеза и меко попита:

— Какво има, Конрой? Защо си дошъл пак тук и твърдиш, че вече не си ми враг? Първо ми обясни всичко това!

Фис Конрой вдигна умолително ръце, продължавайки да стои на колене.

— Прости ми, Ласитър! — изплака той. — Винаги съм те смятал за свой неприятел, но вече не мисля така. Направих голяма грешка, Ласитър. Аз...

Големият мъж му залепи звучна плесница. Апачът се отпусна настрани, сякаш умираше.

— Кажете истинската причина! — заповяда строго Ласитър. — Не искам да слушам глупавите ти лъжи.

Фис Конрой легна по гръб. Очите му диво блестяха. Беше обхванат от смъртен страх.

— Истина говоря, Ласитър! — изстена той. — Кълна се, че не лъжа. Става въпрос за Сам О'Мейли. Този човек явно си е загубил ума. Щеше да ме убие, но в последния момент успях да му се изплъзна. Един от другарите ми ми помогна да избягам. Ако не беше той, щяха да ме убият. Повярвай ми, Ласитър! Блек Сам е по-лош и от стария бос. Само затова избягах. Спомни си старите времена. Помниш ли деня в Мексико, когато ми спаси живота?

Ласитър не знаеше да му вярва или не. В капан ли искаха да го уловят? Дали това не беше някои от номерата на Блек Сам?

Ласитър не вярваше нито дума от онова, което чу от апача. Цялата му история беше твърде невероятна.

Той вдигна очи към Джоси, която объркано ги гледаше от леглото.

— Какво мислиш за всичко това, Джоси?

— Не знам, Ласитър. Не мога да проумея каква игра играят. Но онзи човек изглежда честен. Може пък наистина да е било така, както казва.

По лицето на Фис Конрой беше изписана паника. Приличаше на човек, който е на път да загуби разума си. Простря с молба ръце към Ласитър, сякаш виждаше в него последната си надежда. Едновременно с това обаче големият мъж си спомни предателството и коварството, на което беше свидетел през последните дни, и се изпълни с недоверие.

— Защо Сам искаше да те убие, Конрой? — продължи да пита той. — Какво стана през изминалия ден?

Индианецът наистина беше на края на силите си. Надали би могъл да се преструва толкова удачно. Дрехите му бяха разкъсани. По лицето му имаше следи от юмручни удари. Беше без оръжия и стоеше на колене пред Ласитър като човек, който е загубил всяка надежда.

— Тръгнахме на север — заразказва задъхано той. — Смятахме да се приберем в „Циркъл Ем“, както вероятно знаеш. По пътя ни нападнаха. Трима бяха свалени от седлата. После испанецът се понесе като вихър насреща ни. Същински луд! Това си беше чисто самоубийство. Искаше да свърши всичко сам, но нямаше късмет. Всъщност това можеше да се предвиди. Ако Сам О’Мейли беше решил, щяха да го убият. Но той го залови жив. Първо влезе в разговор с испанеца и той му предложи пари, за да освободят жена му. Блек Сам се направи на много заинтересован и го попита къде са парите. Но вместо да му ги покаже, графът се нахвърли върху него. Дватамата бяха на коне, а до коня на испанеца тичаше едно огромно куче. Също като оня звяр, дето се е изправил във вратата. Когато двамата се сбиха, кучето изчезна. Испанецът се биеше като обезумял, но нямаше ни най-малък шанс за победа. Удариха го с приклад по главата, а когато дойде на себе си, беше така здраво овързан, че не можеше да си помръдне пръста. Качихме пленника на един кон и продължихме към „Циркъл Ем“. Там има подземен затвор, известен само на малцина посветени. Сам затвори вътре испанеца и жена му. Бях първият им пазач в затвора и двамата ми обещаха голяма награда, ако им помогна да избягат. Обясниха ми, че и без това бандата скоро ще бъде разбита и всички ще свършим на бесилката. Повярвах им, Ласитър, и бях добър с тях. Много исках да им помогна, но не успях. Подслушаха разговора ни и внезапно Блек Сам се нахвърли върху мен с хората си. Щеше да ме убие, но един от приятелите успя да ми намери кон и ме пусна да избягам. Да ти разкажа ли всички подробности от бягството си? Вярваш ли ми най-после, Ласитър? Дойдох, защото искам да помогна на всички вас. Аз...

В този миг някой блъсна вратата отвън и апачът уплашено замлъкна.

На прага застана Тор Ериксън, Ловеца на Вълци.

— Чух всичко — заговори спокойно траперът. — Думите на този човек отчасти отговарят на истината. Но само отчасти. Вярно е, че щяха да го убият. Но после Блек Сам му направи предложение. Тъй

като знаеше, че ти и аз няма да се откажем от борбата, той реши да ни хване в капан с помощта на индианеца. Поръча му да се върне тук и да ни шпионира. Прав ли съм, Конрой? Кажете истината, човече!

Фис Конрой отчаяно закима с глава.

— Страхувах се — призна с набедена глава той. — Затова казах, че съм готов да изпълня всичко, което Блек Сам ми заповяда. Там беше същински ад, повярвайте ми!

— Вярно е — отговори траперът. — Беше наистина ужасно. Разбираемо е, че си действувал така в страха си. Но това вече няма значение. За теб играта свърши, Фис Конрой. Скоро ще се изправиш пред своя съдия.

Ласитър леко го побутна.

— Едно не разбирам, Тор. Защо Блек Сам му е подарил живота? Защо го е изпратил тук да ни шпионира?

— Аз ще ви обясня! — намеси се задъхано Фис Конрой. — Сам не намери в избата богатствата, на които разчиташе. Убеди се, че О'Лийри е пренесъл в Мексико голяма част от натрупаната плячка. Затова Сам трябва да се добере до О'Лийри. На всяка цена го иска жив. Само чрез него може да узнае къде са скрити пари. Може би той скоро ще бъде тук. Кой знае...

Индианецът млъкна и се сви на пода. Жалка човешка дрипа, загубила всяка надежда за живот.

Ласитър и Тор Ериксън сериозно се спогледаха и всеки отгатна мислите на другия.

— Да тръгваме — каза Ласитър.

— Прав си, амиго — кимна с глава траперът. — Имам чувството, че всяка минута е ценна. Ако този път изпреварим Блек Сам, играта най-после ще приключи.

Фис Конрой беше вързан и отведен в съседното помещение. Джоси застана на стража пред вратата с двуцевка в ръце. Тя напълно разбираше важността на момента. Беше готова на всяка жертва само да може да помогне за освобождението на приятелката си.

Минути по-късно Ласитър и старият трапер потеглиха в галоп, придружени от трите огромни кучета.

14.

Отново нощта се приближаваше към края си. Утринната зора освети небето над планинските върхове на изток. Блек Сам О'Мейли излезе от къщата и със зачервени от безсънната нощ очи се вгледа мрачно в широкия двор.

След като изпрати Фис Конрой обратно в долината, при него бяха останали шестима души. За кой ли път Блек Сам се запита дали не е направил ужасна грешка, като е пуснал индианеца на свобода.

Хората му също излязоха от къщата и се наредиха зад него. Всички бяха обхванати от несигурност. По зачервените им очи личеше, че са пили цяла нощ и вече не са в състояние да разсъждават разумно.

Всички чакаха новият им бос да вземе някакво решение — и Блек Сам не закъсня да го стори.

— Триста дяволи! — изръмжа внезапно той. — Фис май няма да се върне. Вероятно Ласитър го е заловил. Сигурен съм, че се е случило нещо неприятно. Затова трябва колкото се може по-бързо да предприемем нещо!

И той цинично се ухили. По лицето му пролича, че в мозъка му се е зародил някакъв дяволски план.

— Доведете пленниците от затвора! — заповяда той. — Сега ще направя онова, което отдавна трябваше да сторя.

Той се обърна и впи очи в хората си.

— Сега ще ви обясня какво имам предвид. Испанецът вече не ни трябва. Но жена му все още може да ни бъде полезна. Чуйте ме...

Бандитите забравиха умората и с пламнали от възбуда очи се вслушаха в думите на шефа си.

* * *

Корина и Кастило де Тамарит седяха един до друг в един ъгъл на тъмната килия на твърдата и студена земя. Ръцете на Кастило все още

бяха вързани на гърба. Въпреки отчаяните си опити Корина не беше успяла да разтвори стоманените си белезници.

Накрая и двамата потънаха в мъчителна дрямка, често прекъсвана от долитащите отвън шумове.

Понякога разменяха някоя дума помежду си. Опитваха се да си вдъхнат упование и кураж, въпреки че бяха загубили всяка надежда.

Обграждаше ги дълбок мрак. Часовете се влачеха мъчително бавно. Мъчеха ги глад и жажда. Струваше им се, че са живи погребани в тази дупка.

— Ласитър и Тор Ериксън няма да ни изоставят — шепнеше Корина. — Те ще себият докрай.

„И двамата сигурно отдавна са мъртви“ — мислеше мъжът. Но гласно каза:

— Да, Корина, и аз вярвам в тях. Те са верни приятели и няма да ни оставят в беда. Скоро ще дойдат да ни спасят.

— Да — отговори задавено жената. — Ще дойдат.

И двамата не вярваха в това, което говореха...

Когато вратата се отвори и в затвора проникна светъл лъч, мъжът и жената скочиха на крака. Зад фенера изникнаха фигурите на бандитите. Пръв вървеше широкоплещестият Блек Сам. Мощната му фигура ясно се различаваше в мрака.

Той пристъпи към Корина и грубо я обгърна с ръце. После жадно започна да гали нежното женско тяло.

— Сега си моя! — изръмжа бандитът. — Ще те отведе в Мексико. Това ранчо е твое, затова ще те оставя жива. Ще живееш добре с мен, стига да се покоряваш.

Жената се опита да се изтръгне от грубата прегръдка.

— Никога няма да ти се подчиня! — изплака тя.

Бандитът избухна в студен, безчувствен смях.

— Аз ще те опитомя! — извика той. — А сега изведете мъжа й навън! Тя ще гледа какво става, когато някой не се подчинява на заповедите ми.

Той издърпа пленницата навън от затвора, а бандитите се заеха с испанския граф.

Скоро всички излязоха на двора, огрян от първите слънчеви лъчи. Бандитите воняха на уиски и изглеждаха като диваци с отдавна небръснатите си бради. Видът им беше страховит.

Корина трепереше от страх.

Когато поведоха мъжа ѝ към отсеченото дърво, младата жена изпищя. Бяха отсекли един от старите дъбове, които заграждаха двора.

— На колене, испанецо! — заповяда Блек Сам.

Но Кастило де Тамарит продължаваше да стои гордо изправен. Силен удар с приклад се стовари на тила му. Той изстена и падна на колене. После бавно се отпусна напред и тялото му легна върху стъблото на дъба.

Блек Сам тикна Корина в ръцете на един брадат тип, който силно я притисна до себе си.

Тя вече не се отбраняваше. Очите ѝ сякаш щяха да изскочат от орбитите. Младата жена вече не разсъждаваше. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще рухне в безсъзнание на земята.

От къщата излезе бандит с тежък меч в ръцете. Стоманата проблесна на яркото слънце. Блек Сам пое меча от ръцете му и доволно го огледа. Украшената със скъпоценни камъни дръжка беше толкова дълга, че грубите лапи на Сам не можеха да я обхванат изцяло.

— Гледай внимателно, лейди — изръмжа бандитът. — Сега аз ще бъда палач. Лично ще обезглавя мъжа ти.

Той закрачи към коленичилиия граф и в двора се възцари потискаща тишина.

Корина затвори очи и отчаяно започна да се моли за спасението на съпруга си.

Със студена усмивка Блек Сам се вгледа в тила на жертвата си. Готвеше се да каже нещо, но в този миг Корина изненадано изпищя.

Бандитът, който я притискаше до себе си, внезапно загуби равновесие. Силен удар с приклад по главата успя да го обезвреди. На двора се появи Тор Ериксън със своите кучета. Беше излязъл от къщата толкова безшумно, че никой не го усети.

От другата страна се появи Ласитър и се спусна срещу Блек Сам. Чернобрадият бандит изрева като дявол и размаха дългия меч. Не се разбра дали ударът е предназначен за Ласитър или за пленения граф.

Големият мъж светкавично изпрати един куршум в гърдите на бандита. Нямаше друг начин да се справи с него.

Изтрещяха още няколко изстрела. Борбата беше кратка, но жестока и безмилостна. Негодниците знаеха, че ги чака бесилка, и се съпротивляваха ожесточено.

Скоро в двора на ранчото отново стана тихо. Ласитър бързо освободи ръцете на испанския граф от стоманените белезници.

— Благодаря ти, амиго — прошепна Кастило де Тамарит. — Ти си най-добрият човек, когото познавам.

После графът се запъти към жена си, която го очакваше с радостни сълзи в очите. Загледан в трогателната сцена, Ласитър мислеше за поръчението на Бригада Седем. Вече окончателно се убеди, че не може и не бива да го изпълни. Тор Ериксън пристъпи към него и го погледна в очите.

— Ами сега, амиго? — попита тихо старият трапер. — Какво ще правиш? Все още ли имаш намерение да арестуващ граф де Тамарит и да го предадеш на някакви си там хора?

Ласитър изненадано трепна.

— Откъде знаеш, Ериксън?

Старият трапер тихо се засмя.

— Много неща научавам по време на скитанията си, Ласитър — отговори той. — Знам, че не търсеше Похитителя на жени, а именно човека от Испания. Какво ще правиш с него?

— Първо ще отведа Похитителя на жени в Карсън сити — отговори спокойно Ласитър. — Всъщност това е всичко, което смятам да направя. Нищо повече няма да предприемам, Тор.

Но той си помисли, че все пак трябва да свърши още нещо, макар и съвсем дребно. В Карсън Сити щеше да отиде в пощата и да изпрати телеграма. Но Тор Ериксън не биваше да узнае за това. Тази работа засягаше единствено Ласитър. В телеграмата ще напише:

Поръчението не е изпълнено.

Ласитър.

При мисълта за това той се усмихна на себе си. Беше твърдо убеден, че е взел правилно решение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.